

Reünistenvereniging

Nunc meminisse iuvat

Gymnasium Beekvliet

Tempora Nostra juli 2025

Tempora Nostra ■ 37ste jaargang, nr. 2, juli 2025

Inhoud

• Beekvliet bij de Tijd	4	• Jan van Laarhoven: Van seminarist tot tangodanser	31
• Tour de Beekvliet - fietsen & barbecueën – editie 2!	10	• In memoriam oud-rector Arnold Wintjes	34
• Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws	12	• Beekvlietboerderij toch behouden voor expo gijzelaars en educatie	36
• Jan Lurinks legt uit: Souvenirwinkel in Lazise sul Garda	17	• Lezing Joël Cahen over begrip 'Vrijheid'	38
• Thijmen Schellekens' zomerkamp in VS kent vele hoogtepunten	18	• Versterking redactie: Leonie Soemers-Docter en Myrthe van den Bogaert	40
• Vier 'mastodonten' nemen afscheid van NMI-bestuur en redactie	22	• In Memoriam Louis Swalen en Thom Spit	46
• Welverdiend uitstapje voor Sjef Smolders, Thijs Braam, Kees Quinten en Peter van Overbruggen	24	• Beekvliettijd van Jan Simons te lezen op BHIC-site	48
• Dankwoord Kees Quinten voor inzet Peter van Overbruggen	26	• Personalía	50
• Nieuw op de website NMI: filmpje van Ellen van Kempen	28	• Colofon	51
• Vijf oud-Beekvlieters scoren met carnavalskraker 'Donda esta la condoma'	29		

Datum volgende reünie bekend: 26 september 2026

Hoewel de vorige reünie (van oktober 2022) wellicht nog vers in het geheugen ligt, maken wij ons al op voor de volgende. Deze gaat plaatsvinden op:

zaterdag 26 september 2026

Noteer dit alvast in je agenda. En zegt het voort!

Vind je het leuk om bij de voorbereidingen betrokken te zijn? Vrijwilligers zijn hard nodig: in de aanloop om het programma te bedenken en te

organiseren en op de dag zelf bij de uitvoering ervan. Dus zou je een steentje willen bijdragen aan de organisatie, in welke vorm dan ook? Op zaterdag 25 oktober 2025 om 10.00 uur is er een eerste bijeenkomst op Beekvliet voor alle geïnteresseerden.

Wil je hierbij aanwezig zijn, stuur dan even een e-mail naar reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl, dan houden we je op de hoogte.

Voorwoord zomer 2025

Beste leden van *Nunc Meminisse Iuvat* & lezers van *Tempora Nostra*,

Veel afscheid én nieuw talent

Niet alleen de buitenwereld verandert in razend tempo, ook bij *Tempora Nostra* zijn de nodige wijzigingen te melden, zij het van minder bedreigende aard. Onze zeer gewaardeerde redactievoorzitter Peter van Overbruggen heeft afscheid genomen van het hoofdredacteurschap van *Tempora Nostra*. Zo'n drie decennia lang heeft hij zich met hart en ziel ingezet om *Tempora Nostra* te laten bloeien en groeien tot wat het nu is: een gevarieerd en kleurrijk tijdschrift voor de leden van reünistenvereniging NMI (*Nunc Meminisse Iuvat*).

Wel zal hij op afstand zeker verbonden blijven aan de redactie, zodat wij dankbaar gebruik kunnen blijven maken van zijn kennis, belezenheid en omvangrijke netwerk. Van Kees Quinten kun je een uitgebreid dankwoord lezen over de vertrekkende (hoofd-)redacteur.

Gelukkig hebben we ook twee oud-Beekvlieters als nieuwe redactieleden mogen verwelkomen: Leonie Soemers-Docter en Myrthe van den Bogaert. Zij brengen nieuwe ideeën en bijdragen mee die ons blad nog leeswaardiger én diverser maken. Ze stellen zich voor in een korte profielschets.

Dit voorjaar bereikte ons het droevige bericht dat voormalig rector Arnold Wintjes is overleden. Deze beeldbepa-

lende Beekvliet-persoonlijkheid heeft zich het vuur uit de sloffen gelopen om het zieltogende kleinseminarie om te vormen tot een levensvatbaar zelfstandig gymnasium. Dat was bepaald geen sinecure, maar met zijn stijl, visie, gezag en humor wist hij de school van een dreigende ondergang te redden. Samen met een gemotiveerd onderwijsteam én met een groep invloedrijke en vasthoudende ouders van leerlingen bouwde hij aan het verzelfstandigd gymnasium, waarvan de naam Beekvliet een begrip werd tot ver in de omtrek.

Nog meer afscheid: Sjef Smolders, Thijs Braam en Kees Quinten hebben na tientallen jaren trouwe dienst hun actieve functies bij NMI grotendeels beëindigd. Samen met Peter hebben zij opgeteld meer dan 100 jaar actief en positief hun stempel gedrukt op onze vereniging. Ook daarover is meer te lezen in deze uitgave.

Ik zal dit voorwoord niet eindigen met een Latijnse volzin, zoals scheidend hoofdredacteur Peter van Overbruggen wel gebruikelijk was te doen. Hij was nog in de seminarietijd opgeleid met het oog op het priesterschap. Als leerling van een (iets) jongere generatie heb ik nooit het Latijn actief hoeven te beheersen en ik kom dan ook niet veel verder dan *alea iacta est*. Nou ja, nu heb ik het dan toch voor één keer gedaan.

*Cees ter Stege,
eindredacteur Tempora Nostra*

I Beekvliet bij de Tijd

Het jaar 2025 is alweer een aardig eindje op streek; sterker nog: de zomervakantie nadert alweer voor de leerlingen van Beekvliet. Tijd voor een terugblik op de afgelopen maanden!

Door Patrick van Aarle

Projectmatige start

Kalenderjaar 2025 begon voor de leerlingen van Beekvliet met een projectweek. De toetsweek viel in de nieuwe jaarindeling met vier kwartielen namelijk al voor Kerstmis, zodat het nieuwe jaar van start kon gaan met een week waarin samenwerken en vaardigheden centraal stonden. Een aantal van deze projecten wordt inmiddels al enkele jaren succesvol uitgevoerd: klas 1 bedacht ook dit jaar weer eigen klassieke mythes en verhalen die met behulp van Lego in stop-motion filmpjes werden

De leerlingen van de Intermezzoklas haalden een mooi bedrag op met hun markt met lekkere hapjes

verteld, altijd een groot succes. Maar jaarlijks komen er ook nieuwe initiatieven tevoorschijn. Zo werkte klas 3 dit jaar aan het project 'Meer natuur', waarin het Wereldnatuurfonds (WWF), IVN Natuureducatie en Young Impact participeerden. De leerlingen bedachten zelf een 'challenge' op een van de onderwerpen 'Natuur', 'Gezonde voeding' of 'Wildlife'. Inhoudelijke themalessen werden afgewisseld met workshops rondom persoonlijke groei, met de gedachte zo jongeren te helpen de wereld te verbeteren op een manier die bij hen past. Er kwamen mooie initiatieven uit voort zoals het organiseren van een duurzaam diner voor ouderen en een plan voor meer afvalbakken in Sint-Michielsgestel, vooral op de route tussen de supermarkt en Beekvliet.

De jongste Beekvliet-telgen van de Intermezzoklas organiseerden zelfstandig een inzamelingsactie voor de Stichting Jarige Job, een stichting die ervoor zorgt dat kinderen uit families met heel weinig financiële mogelijkheden toch een leuke en goede verjaardag kunnen vieren. Hun markt met lekkere hapjes, een bingo en een statiegeldpunt zorgden voor een mooie opbrengst en zeer tevreden gezichten bij de jonge organisatoren van de actie.

Debat, sport en wetenschap

In de eerste maanden van het jaar staan jaarlijks op allerlei fronten wedstrijden

Floris Smit (links) en Lucas Duynisveld met hun bronzen IJSO-medaille in Boekarest

en krachtmetingen op het programma. Op het gebied van natuurwetenschap mochten enkele Beekvlieters zich meten met de beste leerlingen uit de hele wereld.

Eind december keerden Lucas Duynisveld (4C) en Floris Smit (4B) met een bronzen medaille terug uit Boekarest waar zij met vier andere leerlingen Nederland 10 dagen lang hadden mogen vertegenwoordigen op de International Junior Science Olympiad (IJSO), waar ruim driehonderd jonge bollebozen uit 52 landen aan deelnamen. Lucas viel in maart nogmaals in de prijzen, toen hij, samen met Sebas Benes en Pieter van Haselen (beiden 5A), het winnende team bleek te vormen bij de nationale finale van de EOES, een olympiade waarin het louter om praktische vaardigheden in de BINAS-vakken gaat. Het leverde het team in de meivakantie een reis naar de internationale finale in Zagreb op, waar de heren ook een bronzen medaille behaalden. Zeer knap resultaat!

Op sportief gebied namen Beekvliet-teams in een groot aantal sporten deel aan de voorrondes van Olympic Moves, het landelijke initiatief om leerlingen van scholen op olympische wijze met elkaar in het strijdperk te laten treden. Dit jaar werd in zowel hockey, voetbal, basketbal, badminton als atletiek deelgenomen. Bij het badminton wist een team van tweedeklassers de voorronde in Heeswijk te winnen en ook het onderbouwhockeyteam (klas 1 t/m 3) plaatste zich met een tweede plaats voor de landelijke finale. Het schoolatletiekteam, bestaande uit Daan Willems (klas 3), Floris Smit (klas 4), Lucas Couwenberg (klas 5), Luc Bouwens (klas 6) en Julian Smit (klas 6), liet indrukwekkende prestaties zien op de vijfkamp (sprint, kogelstoten, verspringen, estafette en vortexwerpen) en plaatste zich overtuigend voor de finaleronde.

Het atletiekteam is vol vertrouwen voor de finale van Olympic Moves! V.l.n.r. Julian (klas 6), Lucas (5), Luc (6), Daan (3) en Floris (4).

Deze wordt in juni op Papendal wordt gehouden. We wensen alle teams veel succes!

Nino Adlim met de beker voor de winnaar van de Troublespeechwedstrijd

De bijzonderste overwinning van de afgelopen maanden kwam uit een heel andere hoek. In januari won Nino Adlim uit 6B, misschien wel tot zijn eigen verbazing, de zogeheten Trouble-speechwedstrijd op het NK Debatteren. Dat is een solo-onderdeel op het NK Debatteren voor scholieren waarin de voordrager zich in een korte toespraak van maximaal twee minuten uit een moeilijke situatie moet proberen te redden door middel van retorische technieken, humor en overtuigingskracht. In Nino's geval was de casus dat hij was opgepakt als meesterbrein van een scholierendrugsbende. Dat hij in zijn speech die rol niet ontkende, maar probeerde aan te tonen dat wat hij had gedaan voor veel betrokkenen juist goed was geweest, zorgde voor de ludieke twist die de jury wist te overtuigen. Op <https://dtvnieuws.nl/nieuws/artikel/beekvliet-gymnast-nino-wint-op-nk-debatteren-voor-scholieren> vertelt Nino met een glimlach dat hij zich in zijn eigen leven

wel vaker uit moeilijke situaties weet te kletsen.

Verbeteruur en leeskarretje

Vanwege de zorgen die er (landelijk) bestaan over de taal- en leesvaardigheid van leerlingen – ze lezen gemiddeld steeds minder, zeker in het Nederlands, en hebben daardoor ook meer moeite met spelling en een beperkter vocabulaire – heeft de commissie Taalbeleid op Beekvliet een aantal initiatieven genomen om leerlingen bewuster met taal en lezen bezig te laten zijn. Om leerlingen er bewust van te maken dat correct spellen en formuleren niet alleen iets is van het vak Nederlands worden in klas 1 en 2 bij de toetsen van alle vakken spel- en taalfouten in de proefwerken door de vakdocent aangestreept.

Leerlingen die veel fouten maken, krijgen

Leeskarretjes vol boeken, onder het mom: 'Altijd iets te lezen!'

Opbouw van de expositie in de serre van de Verkadefabriek: Jim Pennings zet zijn kunstwerk klaar

in het 'taalverbeteruur' vervolgens extra uitleg en oefening. En om leesplezier en vocabulaire te vergroten beginnen de leerlingen in klas 1 t/m 3 elk lesuur dat uitvalt niet met het maken van huiswerk, maar met een half uur lezen in een zelf mee te nemen boek. Voor leerlingen die 'per ongeluk' hun leesboek zijn vergeten, zijn inmiddels twee boodschappenmandjes op wielen in omloop die gevuld zijn met een grote variatie aan boeken: de surveillant laat de leerling een boek kiezen uit dit leeskarretje en er kan gelezen worden!

Avond van de Kunsten

Begin februari presenteerden de examenleerlingen van de vakken Beeldende Vormgeving en Muziek hun eindresultaat. Het was de derde editie die gehouden werd in de Verkadefabriek in Den Bosch en dus kunnen we inmiddels van een goede nieuwe Beekvliettraditie spreken. In de serre naast de grote zaal hadden de 'kunst'-leerlingen hun examenwerkstuk geëxposeerd, voorzien van

toelichting over het creatieproces en de gedachte achter het werk. In de zaal speelden de 'muziek'-leerlingen de pannen van het dak in hun zelf gekozen stukken. Vanwege de kleine examenlichting waren beide groepen leerlingen dit jaar niet groot, maar dat maakte de expositie en de optredens niet minder indrukwekkend. Sterker nog: enkele muzikanten toonden hun veelzijdigheid door mee te spelen in bijna de helft van de opgevoerde nummers, vaak ook nog op verschillende instrumenten. Het publiek was onder de indruk en had een fantastische avond. Een aanrader voor iedereen: van harte welkom volgend jaar!

Krabberkletsende Beekvlieters

Rond carnaval weten Beekvlieters zich niet alleen in het feestgedruis te storten, maar ook op de Bühne staan ze hun mannetje. Docent Nederlands Bram van Hulten (2014) deed – zeker niet voor het eerst – mee aan de tonpraotavonden in Den Dungen (Krabberklets) en Sint-Michielsgestel (Torenproat). En met succes!

Krabberklets in Den Dungen: Bram van Hulten als Andere Hazes

Hij gaf als Andere Hazes, de vergeten zoon van André, een cd-presentatie met rake teksten op bestaande nummers en dat viel in de smaak: in Sint-Michielsgestel werd hij op een van de drie dagen tot winnaar uitgeroepen, in Den Dungen zelfs op alle drie dagen. En nieuw talent dient zich ook al aan: in het voorprogramma van de Dungense Krabberklets traden twee jonge Beekvlieters op, zelfs al voor het tweede jaar op rij. Mette van der Horst (2A) bedacht haar eigen buut, waarin ze als 'rijkeluismeisje', kleindochter van Jumbo's Frits van Eerd, op het podium stond, en Maick Vorstenbosch (2C) stond als visser in de Dungense ton.

25 in Rome

Uiteraard stonden dit voorjaar ook de klassieke reizen voor klas 4 weer op het programma. Na een uitgebreide voorbereiding in de lessen werd er in de week voor Pasen afgereisd naar Griekenland en Rome. De Romereizigers hadden te

maken met een bijzondere editie, om meerdere redenen. Vanwege het heilig jaar – dat elke 25 jaar door de katholieke kerk wordt uitgeroepen – konden zij in de vier pauselijke basilieken door de geopende heilige deuren lopen. Maar het was ook al de 25e keer dat docent Arno Essens de organisatie van deze reis op zich nam – zelf spreekt hij liever van 'de begeleiding van de reis', maar het kost hem jaarlijks vele, vele uren organisatiewerk. Uiteraard kon dat niet onbenoemd blijven: het werd gevierd met een ijsje voor alle leerlingen bij het Pantheon.

Leerlingen feliciteren Arno Essens met zijn jubileum: 25 maal Romereis!

Ijs-land

De jaarlijkse toneelvoorstelling door leerlingen uit klas 2 t/m 5 maakte dit jaar erg veel indruk op het publiek. Regisseuse Sofie van der Vleuten schreef het stuk *Ijs-land* ('Ijs-streepje-land'), waarin de actuele wereldsituatie zeer treffend werd verwoord: macht, propaganda, nepnieuws en de daaruit volgende grens tussen menselijkheid

De cast van het indrukwekkende toneelstuk 'Ijs-land'

en onmenselijkheid stonden centraal. De subtiele, slinkse wijze waarop zelfbenoemd leider en 'bezorgde burger' Sjors – een fantastische rol van Peter Langenhuijsen (5B) – zijn medebewoners, de Dallers, ervan weet te overtuigen dat de Bergers de zoon van hen hebben gestolen en dus bestreden moeten worden, toont vele gelijkenissen met verontrustende gebeurtenissen in de wereld. "Een voorstelling die elke Beekvlieter gezien moet hebben, bijvoorbeeld in het kader van burgerschapsvorming", was een veel gehoorde reactie na de voorstelling. Een pareltje dus, deze 25e voorstelling van Sofie van der Vleuten voor Gymnasium Beekvliet. Ook bij dat jubileum werd na afloop van de première uitgebreid stilgestaan. Oud-leerling en acteur Victor Ildens (examen 2012, onder andere bekend uit 'De Joodse Raad') was in de zaal en sprak Sofie toe, waarbij

hij liet merken hoe fantastisch het is en was om met een groep leerlingen - van verschillende leeftijden zelfs – één geheel te worden en samen een stuk tot leven te brengen. Sofie was zichtbaar ontroerd, maar Victors complimenten voor haar uitmuntende werk al die jaren waren meer dan terecht.

Eindexamens

Klas 6 is op het moment van schrijven druk bezig met de centrale eindexamens. Examenlichting 2025 is met 82 leerlingen de kleinste in jaren. Binnenkort zullen we weten hoe ze het ervan afgebracht hebben. Dan kunnen we ook laten weten hoe het eerste centraal examen Russisch is verlopen, dat door twee vijfdeklassers (met Russische roots) versneld is afgelegd. Het resultaat horen jullie na de zomer in deze rubriek!

I Tour de Beekvliet - fietsen & barbecueën – editie 2!

Wegens succes geprolongeerd: reünistenvereniging NMI organiseert op **zondag 28 september** de tweede editie van de **Tour de Beekvliet**: een fietstocht voor alle oud-Beekvlieters die van fietsen of wielrennen houden. Er worden **drie mooie fietsroutes** uitgezet: van **ca. 35 km** (voor alle oud-Beekvlieters en alle soorten fietsen), **ca. 75 km** en **ca. 110 km** (wellicht meer voor wielrennende oud-Beekvlieters).

Een mooie gelegenheid om weer eens met jaargenoten te fietsen en bij te praten! Of juist met oud-Beekvlieters die je nu nog niet kent: de eerste editie vorig jaar leverde veel geanimeerde gesprekken op tussen verschillende generaties Beekvlieters!

Het programma:

- Ontvangst op Beekvliet met koffie en iets lekkers.
- Vertrek vanaf Beekvliet. Advies-starttijden: 110 km: ca. 11.00-11.30 uur, 75 km: ca. 12.00-12.30 uur, 35 km: ca. 13.30 uur
- Onderweg is er ergens een tussenstop.
- Doel: iedereen weer terug op Beekvliet rond 16.00-16.30 uur.
- Aldaar: napraten met een drankje en (voor de liefhebbers) een barbecue.

Kosten: het fietsen is gratis voor leden van NMI. Deelname aan de barbecue kost 10 euro.

Meer info en aanmelden op www.reunistenbeekvliet.nl/tourdebeekvliet

Wil je niet fietsen, maar meehelpen of mee barbecueën? Van harte welkom: zie de inschrijfsite voor de mogelijkheden!

Wij hopen velen van jullie te zien op **zondag 28 september**!

Namens het bestuur van reünistenvereniging NMI, Joris van der Cammen en Patrick van Aarle

Onder: Na sportieve inspanning smaakt de barbecue extra lekker

Rechtsboven: Op pad voor 35 recreatieve kilometers.

Rechtsonder: Voor de 75 km is de racefiets favoriet, maar Edwin Leijten (rechts) houdt ze ook bij op een sportieve 'gewone' fiets.

I Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws

Regelmatig signaleert en ontvangt de redactie van Tempora Nostra nieuws van of over oud-Beekvlieters in berichten uit kranten, tijdschriften, via e-mails, van internetsites of social media. Wil je ook iets melden, over anderen of jezelf? Stuur ons een mailtje: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Door Jolande van Erp

Drie Beekvliet-promoties in één week

Een unicum: op drie achtereenvolgende dagen promoveerden drie oud-Beekvlieters aan de Radboud Universiteit in Nijmegen.

Dinsdag 17 december promoveerde Eline van Houtum (examenjaar 2014) op een proefschrift met de titel 'Siglec immune checkpoint receptor signaling in the tumor microenvironment'.

Oud-Beekvlietdocenten Mechelien Peters Rit (oud-docent LO en oud-decaan) en Gerard van Boekholt (oud-docent biologie en oud-decaan) waren aanwezig om Eline te feliciteren.

Een dag later, op woensdag 18 december, promoveerde Joris Aarts (examenjaar 2011), ook aan de Radboud Universiteit. Hij verdedigde met succes het proefschrift met de titel '(Pre-hospital) triage of patients with chest pain'. Jozef Hanenberg, oud-docent wiskunde, was aanwezig bij de promotie en enorm trots op zijn oud-leerling.

Op donderdag 19 december mochten oud-docenten Jozef Hanenberg en Gerard van Boekholt nogmaals naar Nijmegen. Nu voor de verdediging van het proefschrift van Marieke Verhagen (examenjaar 2013) getiteld 'Towards personalised hemophilia care; an advanced

Eline van Houtum (Foto: Theo Hafmans)

Joris Aarts

Marieke Verhagen

diagnostic approach to clarify bleeding phenotype'.

Bron: Weekblad De Brug 4 januari 2025

Voorzitter Vincentiusvereniging Gestel Gerard Smits (1976) is goed in organiseren

Al zijn hele leven hopt Gerard van de ene naar de andere uitdaging qua werk, en ook op vrijwilligersfront zat en zit hij nooit stil. "Ik was en ben goed in organiseren", stelt hij zelf vast.

[...]Gerard is gezegend met een goed stel hersenen die hij graag gebruikt. Hij is leergierig. "Na Gymnasium Beekvliet heb ik zes jaar fysische geografie gestudeerd. Omdat er in de (crisis)jaren '80 niet direct een baan was, ben ik begonnen als hoofd tekstverwerken bij het KPC in Den Bosch. Daar heb ik een aantal zaken goed op de rit gezet", blikt Gerard terug. Dat is bescheiden want hoewel hij pas 27 jaar oud was, kreeg hij er een hoge functie aangeboden. Voor Gerard was echter met het op orde krijgen van alles ook de uitdaging verdwenen. Hij vertrok en maakte een sprong naar ICT.

Onbekend terrein maar: "Ik vind altijd gemakkelijk mijn weg. Ik verdiep me en indien nodig volg ik een passende opleiding. Dan leer ik het zowel op papier als in de praktijk".

[...]Naast zijn veeleisende banen maakt Gerard ook al zijn hele leven tijd voor vrijwilligerswerk. [...]Sinds een jaar is hij voorzitter van de Vincentiusvereniging Sint-Michielsgestel. Deze organiseert en ontwikkelt jaarlijks allerlei activiteiten, alleen of in samenwerking met andere partijen én met hulp van veel vrijwilligers, om alleenstaanden en gezinnen met een smalle beurs te helpen. Daarbij is er niet alleen aandacht voor volwassenen, maar worden ook kinderen niet vergeten.[...] Gerard: "In 2029 bestaat Vincentius 175 jaar. Ik wil een project opzetten waarbij

Gerard Smits

bedrijven en particulieren jaarlijks een bedrag vanaf € 175,- sponsoren, zodat er een constante geldstroom voor hulp beschikbaar is." [...] Verder: "Momenteel verzorg ik al gastlessen over armoede op Gymnasium Beekvliet. Dat wil ik in de toekomst ook gaan doen op basisscholen."

Bron: Weekblad De Brug 17 februari 2025 – Wendy van Lijssel

Oogarts Marianne Smeets (1983) waarschuwt voor het gevaar van vuurwerk

“We hebben de hele samenleving risicoloos gemaakt. Het is bizar dat we vuurwerk accepteren.”

Marianne Smeets, oogarts in het Jeroen Bosch Ziekenhuis, is een van de mensen die al vaak aan de bak mocht tijdens de jaarwisseling. Ze zit al dik 25 jaar in het vak en kan dus goed vertellen wat ze zoal meemaakt en wat al die slachtoffers met háár doen. [...]

Oogarts Marianne Smeets

De jongste vuurwerkslachtoffers raken Smeets het hardst. “Als het om kinderen gaat: ja, dat doet zeker wat.” Maar ze benadrukt ook: “Het is wel mijn werk.” [...]

Voor Smeets is het simpel: “De hele samenleving is erop ingericht om risico's te vermijden. Het is bizar dat we consumentenvuurwerk wel accepteren. En als je vuurwerk afsteekt of staat te kijken, draag dan in elk geval een veiligheidsbril

om je ogen te beschermen.” Het werk tijdens de jaarwisseling geeft ook wel een boost op de afdeling, vindt Smeets. “De samenwerking op de afdeling tussen collega's is dan heel prettig. Net even wat meer dan anders. Omdat het zo druk is, kom je met z'n allen in een flow. Dat geeft veel saamhorigheid. Iedereen draagt z'n steentje bij.” [...]

Bron: *Brabants Dagblad* 21 december 2024 – Pieter van Klinken

Winy Maas (1976) geeft Tilburgse Spoorzone een Groene Kathedraal

Winy Maas, architect van o.a. het nieuwe Beekvlietgebouw, gaat de Groene Kathedraal ontwerpen: een spectaculaire groene structuur in de Spoorzone van Tilburg.

Mensen moeten niet in saaie galerijflats wonen, maar omringd worden door groen, vindt Winy Maas. Over de hele wereld bedenkt en realiseert de beroemde Brabantse architect balkons, balustrades en bruggen vol met bomen en planten. Nu heeft hij ook zoiets voor Tilburg in petto.

De Groene Kathedraal gaat het bouwwerk in de Spoorzone heten. Het wordt een kopie van de Heuvelse kerk in hartje Tilburg, dus ook met twee markante spitse torens en bijna of zelfs precies zo groot. Elke etage zal vol met bomen, struiken en planten staan. [...] De Groene Kathedraal is de eerste van een reeks tijdelijke attracties die in de loop van de jaren in Brabant verrijzen om duurzaamheid aan te wakkeren. [...]

Bron: *Brabants Dagblad* 6 februari 2025 – Maarten van Helvoirt

Winy Maas (Bron: *Architectuur.nl*)

Pascale Schure (1993) biedt alternatief voor vervuilende astma-pufjes

Een groot deel van pufjes voor astma en andere longaandoeningen zijn slecht voor het milieu. Maar er zijn alternatieven.

Meer dan de helft van de anderhalf miljoen mensen met een longaandoening gebruikt medicijnen die schadelijk zijn voor het klimaat, namelijk een puffer op basis van drijfgas. Dit drijfgas draagt bij aan de opwarming van de aarde, en daarmee bijvoorbeeld ook aan de verlenging van het hooikoortsseizoen. Het medicijn draagt dus indirect bij aan de groei van het aantal longpatiënten. Huisarts Pascale Schure zet zich daarom in voor het gebruik van een alternatief: een droogpoeder-inhalator. Hierbij moet de patiënt zelf actief het medicijn

inademen en is er dus geen drijfgas nodig. Uiteraard houdt zij bij het advies rekening met de vraag of de betreffende patiënt in staat is dit alternatief te gebruiken.

Bron: *NOS Nieuws* 9 april 2025

Universiteiten kunnen hun data beter in eigen hand houden dan verhandelen aan AI-bedrijven, betoogt Peter-Paul Verbeek (1988), rector magnificus van de UvA

[...] “Voor universiteiten is het belangrijk dat wetenschap zo open mogelijk is: wetenschap is een publiek goed, betaald uit publieke middelen, en daarom moet wetenschappelijke kennis voor iedereen beschikbaar zijn. Onze publicaties zijn inmiddels bijna volledig openbaar toegankelijk, en niet meer het exclusieve eigendom van grote uitgeverijen. Op dezelfde manier streven we ook naar 'open data'. We stellen zelfs eisen aan de vorm waarin we onze data publiek maken, om ze optimaal bruikbaar te maken voor anderen. Daardoor kunnen zoveel mogelijk mensen profiteren van wetenschappelijke kennis.

Een deal met bedrijven als OpenAI zou ertoe leiden dat we onze data uit handen geven en onderdeel maken van de macht van big tech. Onze zeggenschap over onze data zou verdwijnen, en ze zouden opgeslokt worden in kunstmatig intelligente systemen. De kern van de wetenschap - toegankelijk, controleerbaar, transparant, onafhankelijk - komt daardoor in gevaar. [...]AI geeft bovendien in hoog tempo vorm aan de samenleving. Het is de verantwoordelijkheid van universiteiten, en

Peter-Paul Verbeek (Foto: Sander Nieuwenhuys)

overigens net zozeer van hogescholen en mbo-instellingen, om deze ontwikkeling te begrijpen, te beoordelen, en kritisch en constructief te beïnvloeden.

[...] De wetenschap kan haar onderzoekende, kritische en ontwerpende rol alleen maar verantwoord spelen als ze onafhankelijk blijft, en wordt gedreven vanuit publieke waarden. Juist hierom moeten we onze wetenschappelijke kennis nooit verkopen aan grote bedrijven, maar koesteren als een publiek goed, toegankelijk voor iedereen en ten dienste van de gehele samenleving."

Bron: *Trouw* 27 februari 2025 – Peter-Paul Verbeek

Jens van Loon (2018) rent ultramarathon door Marokkaanse Sahara

Voor de meesten is het uitlopen van een marathon van 42,5 kilometer al een hele opgave. Jens van Loon (25) uit Den Bosch

doet daar een flinke schep bovenop. Hij liep een ultramarathon van 250 kilometer in de Sahara.

Je loopt de Marathon des Sables in zeven dagen. Op dag één loop je 32 kilometer, op dag twee 40 en op dag vier zelfs 82,2 kilometer. [...] Hij liep voornamelijk hard. "Maar je hebt ook delen waarop dat gewoon niet kan. Ik zeg daarom dat ik hem heb afgelegd, in plaats van gerend. Het was zo vet; het was de bijzonderste week van mijn leven." [...] "Je bent afgesloten van de wereld, want je hebt geen telefoon bij je, je kampt met ongemakken, je hebt geen privacy, geen hygiëne en je kunt niet lekker eten. Je hebt constant iemand om je heen, maar dat verbroedert. Je pusht jezelf de hele tijd verder." [...]

Vorig jaar liep de Dungenaar die nu in Den Bosch woont al een ultramarathon in Spanje. Een ultramarathon is eigenlijk alles wat langer is dan een marathon, zegt Van Loon. Hiervoor liep hij 'normale' marathons zoals die in Rotterdam. [...] "Nu ik nog jong ben en mijn knieën het nog doen, wilde ik voor een uitdaging gaan." Voor Van Loon het wist, liep hij dus 250 kilometer in de Sahara. [...] "Het is lastig om in Nederland te trainen voor de woestijn, maar je hebt niet heel veel keus." Zo oefende hij verschillende keren bij de Loonse en Drunense Duinen om te wennen aan het hardlopen in los zand. [...]

In de woestijn had hij zijn rugzak gevuld met een slaapzak, kompas, water en al het eten voor de week. "Dat was een soort astronautenvoer. Je moest het aanlengen met water. Dat is echt heel vies. Daar was ik klaar mee." [...] Hygiëne was ook ver te zoeken. "Je zit constant onder het zand." Ik droeg

steeds een buff en een zonnebril. [...] "Ik wilde ook wat doen voor het goede doel. Waarom zou ik er niet iets moois aan koppelen? Ik wilde wat voor kinderen doen." Meer dan 250 mensen

doneerden, in totaal heeft Van Loon 4300 euro opgehaald voor KiKa.

Bron: *Brabants Dagblad* 19 april 2025 – Birgit Barten

Jan Lurinks legt uit:

Souvenirwinkel in Lazise sul Garda

Lazise ligt direct aan het Gardameer. Het toeristenplaatsje met een kleine 7000 inwoners heeft zijn middeleeuws karakter grotendeels behouden. "In een pittoresk straatje zag ik deze souvenirwinkel. Waarom ik gekozen heb voor een aquarel? Als je op reis bent is naast de tekening de aquarel het snelst gemaakt. En je hebt er maar weinig spullen voor nodig, namelijk een klein doosje met zo'n vijftien aquarelverf-

blokjes, een flesje water, een penseel en een schetsblok met aquarelpapier. Dat papier is wat dikker is dan gangbaar tekenpapier en het neemt daarom gemakkelijker water op zonder te rimpelen."

Deze aquarel met formaat 20 bij 30 cm is gemaakt in 1968 en is met andere schilderijen van Lurinks onlangs gebundeld in zijn boek 'Versteend verleden'.

Thijmen Schellekens over zomerkamp in VS: "Periode met vrijwel alleen hoogtepunten"

Drie jaar geleden vertelde een neef over het werk op een zomerkamp in de VS. Thijmen Schellekens liet direct alles uit zijn handen vallen om ook een poging te wagen. Dat beviel hem goed en inmiddels begeleidt hij voor het derde jaar kinderen op zomerkamp, nu als leidinggevende.

Door Thijmen Schellekens (2019)

In het studiejaar 2022-2023, toen ik nog halverwege mijn bachelor commerciële economie in Utrecht zat, merkte ik dat het studeren even niet meer lukte. Ik had nauwelijks motivatie, moeite met concentreren en werkte liever vier dagen in de week bij mijn baantje in de (nacht-) horeca. Ik twijfelde wat ik eraan zou gaan doen, want ik merkte dat het op deze manier niet goed ging komen met mijn studie. Op dat moment was mijn neef net een zomer aan het werk op een zomerkamp in de VS en vertelde hij mij over zijn ervaringen daar. Meteen enthousiasmeerd besloot ik alles te laten vallen om ook een poging te wagen.

Tijdens het lange aanmeldingsproces nam ik de tijd voor interviews met verschillende kampen. Nadat ik het Texas All Boys Camp had afgewezen, kwam ik uit bij een kamp in Connecticut: Camp Sloane YMCA. Na een goed interview werd ik daar aangenomen als Day Camp Counselor, omdat ik had gezegd dat ik alle activiteiten eigenlijk wel leuk vond (maar ook dat ik niet heel creatief was ingesteld). Ik accepteerde de functie, hoewel ik geen idee had wat deze eigenlijk inhield en of ik het wel leuk zou vinden. Ook kwam ik er wat eerder aan dan de

Links Thijmen met zijn vriendengroep van Beekvliet, gala 2019.

andere counselors, aangezien ik er mijn lifeguard-diploma en mijn vaarbewijs moest halen. Dat laatste omdat ik verklaard had dat ik wel kon waterskiën.

Gezonde spanning

Op 1 juni was het dan zover: tijd om te vertrekken. Met frisse moed en gezonde spanning (want dit was mijn eerste keer alleen reizen) stapte ik het vliegtuig in. Eenmaal aangekomen op het kamp bleken de eerste vijf dagen vrij eenzaam. De meeste mensen

Tijdens het lifeguarden even uitleggen hoe een hengel werkt...

zouden pas een week later komen en de mensen die er waren doorliepen een ander programma. Daarnaast waren de meesten al vaker geweest en die zouden deze zomer tot de leidinggevenden behoren. Ik was daar voor mijn vaarbewijs met slechts één ander nieuw persoon en ik begon me toch af te vragen wat ik daar deed. Totdat een week later een groot gedeelte van de nieuwe mensen arriveerde. Mensen kwamen vanuit de hele wereld naar het kamp. Over het algemeen waren er veel Spaanstaligen en veel mensen uit het Verenigd Koninkrijk, maar ze kwamen echt uit alle hoeken. In totaal namen mensen uit 37 verschillende landen deel.

Heftige onderwerpen

Vanaf dit moment begonnen de collectieve trainingen en leerden we elkaar beter kennen. In drie weken tijd behandelden we alle benodigde leerstof, nog voordat de kinderen arriveerden: conflictbeheersing, preventie van kindermisbruik en zelfs: wat te doen bij een camp shooting. Er zat een aantal heftige onderwerpen tussen, maar uiteindelijk

was het allemaal goed te overzien en het meeste erg leuk.

Pas in de laatste week voor de start van de vakantie werden we getraind in onze rol. Ik kwam er toen pas achter dat ik met heel jonge kinderen zou gaan werken (5-11 jaar).

Voorheen had ik nog nooit met kinderen gewerkt en dus werd ik toch een beetje zenuwachtig, want het echte werk kwam dichterbij. De kinderen zouden dagelijks om 9.00 uur aankomen en om 16.00 uur weer naar huis gaan. Elke dag waren er vijf activiteiten (in totaal 44 verschillende), kregen we een lunch en begeleidden we een half uurtje vrije speeltijd. Daarna moesten we weer aansluiten bij de oudere kinderen, die twee weken op het kamp zouden verblijven. De werkdag begon vaak om 7.00 uur en eindigde pas om 22.00 uur, waarna we nog een uur vrij hadden voordat de avondklok inging. Vrije dagen waren er nauwelijks: één per week en een avond vrij per twee weken. Er werd tijdens de training dan ook gewaarschuwd dat het nogal intens werk zou zijn.

Speeltijd aan het water

Soort vaderfiguur

Eindelijk was daar de eerste dag, waar we een maand naartoe hadden gewerkt! De kinderen kwamen aan en de eerste dag van het kamp was begonnen. De eerste week was uiteindelijk redelijk zwaar. De vervelende en soms ongemakkelijke situaties kwamen dagelijks in sneltreinvaart op je af; van ongelukjes tot kinderen die zich vergaten goed aan te kleden, tot pesten of een kind dat een counselor een bloedende arm had gebeten. Maar geleidelijk aan leerde ik om te gaan met zulke situaties, hoe ik de kinderen op de juiste manier mee kon krijgen en hoe ik ze naar me kon laten luisteren. Tot ik zelfs het gevoel kreeg een soort vaderfiguur te kunnen zijn voor de kinderen, van wie sommigen negen weken op het kamp verbleven.

Na een week werd gevraagd of ik second in charge wilde worden van de Waterfront Director. Dit hield in dat

ik me vooral met wateractiviteiten en zwemlessen bezig hield bij het meer of zwembad als mijn leidinggevende op de andere locatie was. Op deze manier heb ik zowat mijn hele zomer bij het water gependeld met als grootste uitdaging: de kinderen op koudere dagen in het water krijgen.

Vrienden over de wereld

Zo vloog de zomer voorbij en was het voor mij een periode met vrijwel alleen hoogtepunten. Ik raakte bevriend met mensen over de gehele wereld en zoek ze soms ook op. Verder heb ik impact kunnen en mogen maken op kinderen die af en toe gewoon een helpende hand nodig hebben. Ik kreeg vanuit het kamp ook veel waardering voor mijn inzet, uiteindelijk heb ik zelfs een prijs in ontvangst mogen nemen: de Bob Ferguson award voor mijn leiderschapskwaliteiten. Ook ben ik gevraagd om nog een jaar terug te komen als leidinggeven-

de. Na het succes van deze eerste zomer was de keuze dan ook snel gemaakt: afgelopen zomer kon ik terugkomen als Boating Director. Hierbij gaf ik leiding aan een team dat de activiteiten op het meer regelde (o.a. roeien, suppen, zeilen en jawel: waterskiën) en ook komende zomer mag ik terugkomen als Student Valley Director, waarbij ik leiding geef over de counselors die de oudste groepen jongens op het kamp begeleiden.

Zo'n zomerkamp levert me niet alleen heel unieke ervaringen op, maar ook veel nieuwe vrienden en de nodige werkervaring. Daarnaast ontving ik een goed salaris, waardoor ik na mijn werk door de VS heb kunnen reizen. De eerste zomer leverde \$3.000 op omdat er nog veel commissies afgingen, maar de

De Student-Valley vriendengroep, waarmee we de hele zomer hebben gewerkt.

zomers daarna tot wel \$8.000 voor drie maanden. Dat is nooit de reden geweest voor mij om te gaan, maar het helpt wel enorm om de reis erna nog onvergetelijker te maken!

Thijmen als captain van Team Blue tijdens Themeday

Leuke afwisseling

Nu studeer ik nog commerciële economie aan de hogeschool in Utrecht en deze ga ik nog afronden met een minor Spaans en een afstudeerscriptie. De zomers in de VS hebben wel gezorgd voor enige studievertraging. Dit komt omdat ik vaak in mei al vertrek, terwijl ik de laatste vakken pas eind juni kan afronden. Bovendien werk ik nog als nachtleidinggevende in de horeca bij Hofman Utrecht, waar ik wekelijks op vrijdag en zaterdag van 20.00 uur tot 6.00 uur het uitgaansleven verzorg. De combinatie nachtwerk en studeren valt me op maandag soms zwaar, maar zorgt voor mij persoonlijk voor een leuke afwisseling in een gezellige studententijd!

Thijmen is inmiddels weer vertrokken naar de VS voor zijn derde zomerkamp. Geïnteresseerden kunnen hem voor meer informatie appen of mailen: +31 6 25104168, Thijmenscheleken@ziggo.nl

| Samen meer dan 100 jaar actief

Vier 'mastodonten' nemen afscheid van NMI-bestuur en Tempora-redactie

Ongeveer binnen een jaar heeft een viertal 'veteranen' afscheid genomen van hun bestuurlijke functies bij NMI en ledenblad Tempora Nostra. In juni 2024 heeft Kees Quinten namelijk afscheid genomen van het NMI-bestuur, waarvan hij sinds juni 1998 deel uitmaakte. Vorig jaar stopte Sjef Smolders als bestuurslid en dit jaar nam Thijs Braam afscheid. Peter van Overbruggen tenslotte was al sinds 1995 betrokken bij de redactie van Tempora Nostra en draagt nu het voorzitterschap over.

Door Martijn van Hulten

De vier 'mastodonten' zijn samen meer dan 100 jaar actief geweest bij het NMI-bestuur en bij de redactie. Hoog tijd dus om er in deze aflevering van Tempora Nostra nog eens extra aandacht aan te besteden.

Kees Quinten: hart lag bij archief

De band van oud-docent aardrijkskunde Kees Quinten met Beekvliet dateert al van begin jaren 60, toen de jonge Kees door zijn ouders werd aangemeld op het kleinseminarie. In 1967 verliet hij de school met diploma, maar na zijn vervolgstudie keerde hij terug als aardrijkskundeleraar.

Het moet ergens in 1987 zijn geweest dat rector Arnold Wintjes aan docent aardrijkskunde Kees Quinten vroeg om namens de school de verbindingspersoon te zijn tussen Beekvliet en haar nieuw op te richten reünistenvereniging. Inmiddels bijna veertig jaar geleden; Kees spant dus de kroon. Aanvankelijk als 'verbindingsofficier' tussen de school en NMI maakte hij bij de eerste twee edities van Tempora Nostra ook al deel uit van de redactie, zo blijkt uit

de colofons van die uitgaven. Maar het duurde uiteindelijk nog bijna tien jaar totdat hij formeel zitting nam in het bestuur. Tot 2012 was hij penningmeester, maar zijn hart lag toch vooral bij het archief van de school. Onder zijn leiding verzamelde en rubriceerde de archiefgroep duizenden foto's, documenten, krantenknipsels en memorabilia, die tijdens de verschillende reünies nog steeds tentoon worden gesteld. Zelfs het bisschoppelijk archief in 's-Hertogenbosch werd voor dit doel uitgeplozen. Dat hij nu afscheid heeft genomen als bestuurslid betekent niet dat hij zich niet meer nuttig wil maken voor NMI. Al jaren – en hopelijk nog vele jaren – zit hij in de redactie en verzorgt hij samen met zijn echtgenote Johanna de verzending van dit onvolprezen reünistenblad.

Peter van Overbruggen: mooie verhalen

Peter van Overbruggen (ook eindexamenaar 1967) kwam zoals gezegd in 1995 de redactie versterken en nam meteen de rol van voorzitter op zich. Een rol die hij tot dit jaar heeft vervuld. Met Tjeu van Ras als eindredacteur vormde hij jarenlang een mooie tandem. Maar de

hoofdredacteur liet zelf zijn pen ook niet onberoerd. Vele stukken verschenen van zijn hand. Peter was (en is nog steeds!) scherp op mooie verhalen uit het verleden, die hij dan ook met veel plezier vastlegt voor het nageslacht. Niet alleen de geschiedenis van Beekvliet heeft zijn interesse. Een paar jaar geleden zijn wij als bestuur en redactie op bezoek geweest bij Marianne en hem thuis in Nuenen, waar hij ook zeer actief is bij het Van Gogh Village Museum. En zo kon het zijn dat wij opeens in het normaal niet voor bezoekers toegankelijke schuurtje achter de pastorie in Nuenen stonden, waar Vincent van Gogh een belangrijk deel van zijn leven sliep en schilderde.

Thijs Braam: authentieke verschijning

In juni 2000 werd Thijs Braam lid van het bestuur. Dat was op zich al een bijzonderheid, want Thijs (eindexamenjaar 1973) gaat er nog altijd prat op dat hij geen lid is van NMI. Vanwege zijn Beekvliethuwelijk met Ine, die wel lid is, krijgt hij Tempora Nostra toch al in de bus, dus dat is geen reden voor een tweede lidmaatschap in huis. Thijs is een authentieke verschijning – lange grijze haren, klompen en zo nu en dan een sjekkie – en hij heeft bijzondere interesse in de geschiedenis van Sint-Michielsgestel in het algemeen en van het seminarie Beekvliet in het bijzonder. Daar wil hij dan ook graag uitgebreid over verhalen, liefst in onvervalst Gestels dialect. In de aanloop naar het 200-jarig jubileum was Thijs de motivator en drijvende kracht achter de commissie 'Website – Boek – Film', ofwel WBF, door Thijs omgedoopt tot de commissie 'Wie Bakt Flensjes'. Ook al verlaat Thijs nu na ruim 25 jaar het bestuur, we zullen hem ongetwijfeld nog veel zien bij diverse

NMI-activiteiten.

Sjef Smolders: feilloos geheugen

Van de vier vertrekkende mastodonten telt Sjef Smolders gek genoeg de minste jaren als lid van het bestuur. Dat het anders voelt heeft ongetwijfeld te maken met de lange periode dat hij vóór zijn toetreden in 2007 zeker een bekend gezicht op Beekvliet was. Want hoewel hij, in tegenstelling tot de andere drie, zelf geen Beekvliet-diploma heeft, zag hij als docent LO en conrector tussen 1968 en 2004 wel héél veel leerlingen met zo'n diploma vertrekken. Hij heeft een feilloos geheugen voor namen en gezichten, niet alleen van de leerlingen zelf, maar ook van de ouders, broers en zusjes van alle leerlingen die hij in 36 jaar langs heeft zien komen. Dat de bestuursvergaderingen vaak lang duurden kwam dan ook met name door de eindeloze stroom van verhalen en anekdotes. Zijn persoonlijke betrokkenheid bij de oud-leerlingen blijkt met name bij de reünies. Helaas moest hij de reünie in 2022 – na twee jaar uitstel door corona – ironisch genoeg door een koortsaanval na een vaccinatie laten schieten, maar op de volgende reünie op 26 september 2026 zal hij er zeker weer bij zijn.

Onder meer voor zijn inzet voor Beekvliet en de reünistenvereniging ontving Sjef onlangs een koninklijke onderscheiding.

Ter gelegenheid van het afscheid heeft Ellen van Kempen voor Peter van Overbruggen een korte film gemaakt met (ook ongebruikt) materiaal dat eerder was opgenomen voor de grote Beekvliet200-documentaire. Binnenkort volgt een soortgelijke film over Sjef Smolders. Je vindt deze films op de website www.reunistenbeekvliet.nl.

I NMI-uitje naar Tilburg

Aan het begin van de zaterdagmiddag op 29 maart verzamelden de leden van de redactie van Tempora Nostra en het bestuur van NMI zich voor het station van 's-Hertogenbosch. Doel: vier actieve leden in het zonnetje zetten voor hun jarenlange verdiensten. De bestemming voor deze dag was voor de meesten nog een raadsel.

Door Martijn van Hulten

Speciale gasten bij dit NMI-uitje waren de drie bestuursleden Kees Quinten, Thijs Braam en Sjef Smolders, die in de afgelopen periode afscheid hebben genomen van het bestuur, en de scheidend voorzitter van de redactie van

ledenblad Tempora Nostra, Peter van Overbruggen. Toen de treinkaartjes werden uitgedeeld bleek de bestemming Tilburg te zijn; de stad waar Sjef Smolders is geboren en zijn jeugd heeft doorgebracht. Omdat de NS daar in 2011 haar werkplaats sloot, kwam er midden in de stad een terrein van zo'n 40 hectare vrij. Een cadeautje voor stadsplanologen, want zij verheugden zich op alle nieuwe functies en mogelijkheden die de plek kon bieden.

LocHal

Oud-NS-medewerker en nu stadsgids Hans Clijsen leidde ons rond over het terrein. De voormalige werkplaats waar het onderhoud werd gedaan aan de locomotieven is omgedoopt tot de LocHal. Dit prachtige oude industrie-pand is omgetoverd in een multifunctionele verzamelplek voor de Tilburgse gemeenschap. De bibliotheek is er gevestigd en er worden veel activiteiten georganiseerd. Wij keken er onze ogen uit.

Op het terrein, dat de komende jaren nog verder ontwikkeld gaat worden, is ook veel ruimte voor horecagelegenheden. Zij combineren de oude gebouwen met eigentijdse vormgeving en gastvrijheid.

Voordat wij er neerstreken voor een

Samen bijpraten bij de borrel

In de LocHal krijgt de groep info over het gebouw.

welverdiend drankje werden we door Hans nog meegenomen naar een pop-up-tentoonstellingsruimte met een grote maquette van het hele gebied. Het geboortehuis van Sjef stond er net niet op, maar hij kon de plek wel precies aanwijzen.

Tijdens het afsluitende diner bij Italiaans restaurant Osteria Ciao Bella in de Orthenstraat in Den Bosch werden de scheidende bestuurs- en redactieleden nog eens in het zonnetje gezet als dank voor hun samen meer dan 100 jaren inzet voor onze vereniging. Al met al een zeer geslaagde dag!

Sjef wijst zijn geboorteplek aan op de maquette

Bij afscheid voorzitter Peter van Overbruggen: Bedankt voor 30 jaar redactie Tempora Nostra!

Kees Quinten (leerling en docent op Beekvliet) kent Peter van Overbruggen via Beekvliet al meer dan zestig jaar. "Peter van Overbruggen deed in 1960 toelatingsexamen voor het kleinseminarie Beekvliet. Dankzij het onvolprezen administratiesysteem van Ad Smits kunnen we zijn carrière op Beekvliet volgen. Ik begon een jaar later."

Door Kees Quinten

Vanaf klas 4 kwamen we bij elkaar in de klas, maar we gingen ieder onze eigen weg. Peter hield van muziek en toneel, aan gymles en sporten had hij een broertje dood. Ik was niet muzikaal en had niet geleerd om in een groep mee te praten. Ik was meer van voetballen en kaarten (om centen, maar voor geld spelen werd verboden. Toen schreven we het op en rekenden eens per week een paar dubbeltjes af, dat mocht dan weer wel).

In klas twee bleef Peter zitten, maar daarna liep het als een trein! Op onze rapporten stond naast het punt per vak ook de rangorde aangegeven; het maakte nogal wat uit als daar eerste of tweede of drieëntwintigste stond! Bij de prijsuitreiking aan het eind van het jaar kreeg hij regelmatig een boek als prijs voor gedrag en ijver; ik moest het meestal doen met een 6 voor gedrag.

Druk baasje

Peter was een druk baasje op Beekvliet; zo stapte hij in de redactie van de Rostra, het leerlingenblad van de Grote Cour (klas 2 t/m 4). Later werd hij voorzitter van debatingclub Aspasia, was actief bij toneel, cabaret en het jaarlijkse Songfes-

Peter in gesprek met mgr. Muskens tijdens de reünie van 1995.

tival. Van jongs af aan was hij lid van het Beekvlietkoor en als cantor luisterde hij menige kerkelijke plechtigheid op. Met koor en orkest onder leiding van Thieu Lax beleefde hij veel successen, zoals tijdens een trip naar Wolfsburg en de opname van een langspeelplaat. In de derde klas schreef ik in de zondagavondstudie een brief aan mijn ouders: dat het met mijn roeping eigenlijk nogal tegenviel, maar dat ik op Beekvliet wilde blijven om de school af te maken. Dat moest je overigens op Beekvliet niet laten merken, want dan was de kans groot dat je kon vertrekken. Toen in september 1965 de eerste externe

Toneel: Julius Caesar, maart 1963.

leerlingen werden toegelaten, koos ik met Kerstmis ook voor extern en fietste anderhalf jaar dagelijks met plezier op en neer van Liempde naar Gestel. Peter bleef intern: Beekvliet verenigde twee werelden. Na Beekvliet gingen we allebei in Nijmegen studeren; Peter eerst een jaar theologie en daarna Nederlands, ik sociale aardrijkskunde, daardoor verloren we elkaar uit het oog.

'Kostschool'

Tempora Nostra kon niet om hem heen. In het vijfde nummer, mei 1991, schreef hij een bijdrage met als titel 'Kostschool' over zijn tijd op de Ruwenberg, op Beekvliet en op het Augustinianum, waar hij als leraar Nederlands werkte. In 1995 kwam Peter met Tjeu van Ras de redactie van Tempora Nostra versterken. Samen interviewden zij destijds monseigneur Tiny Muskens, die net gewijd was als bisschop van Breda. Dankzij Peters grote netwerk en zijn antenne voor 'stukjes' kon Tempora

Nostra uitgroeien tot een gevarieerd blad met een oplage van 1000 stuks. Peter legt gemakkelijk contacten om mensen zelf een stukje te laten schrijven en ook ging hij zelf voor interviews op pad. In dertig jaar zijn 88 nummers door zijn handen gegaan en heeft hij evenveel redactievergaderingen voorgezeten. Ook heeft hij diverse rubrieken opgezet, zoals de beschrijving van de mosboekjes en 'Oud-Beekvlieters in het nieuws', talloze teksten gecorrigeerd en vriendelijk redactieleden achter hun voddens gezeten als zij niet op tijd waren met hun bijdragen.

Peter beëindigde zijn bijdrage in het vorig nummer met een citaat: "Ik weet nu dat het hele leven eigenlijk bestaat uit aandacht geven en aandacht krijgen". Tot slot richt ik me nu namens de gehele (oude en nieuwe) redactie tot hem persoonlijk: aandacht geven is jouw beste eigenschap. Wij hebben daar dertig jaar dankbaar gebruik van mogen maken. Peter, bedankt!

Voor de realisatie van de jubileumdocumentaire zijn in 2015 een tiental interviews met oud-Beekvlieters opgenomen. En zoals dat gaat bij film, komt er slechts een selectie van de opnamen in het eindresultaat terecht. De komende tijd gaan we het niet-gebruikte materiaal opnieuw bekijken om zo van bestaand materiaal weer nieuwe films te maken.

I Nieuw op de NMI-website www.reunistenbeekvliet.nl

Deze uitgave van Tempora Nostra starten we met de rubriek: 'Nieuw op de NMI-website'. Nog niet iedereen weet dat wij als reünisten van Beekvliet ook verenigd zijn op een eigen website. Deze site www.reunistenbeekvliet.nl zag tien jaar geleden het levenslicht ter gelegenheid van jubilerend Beekvliet, dat destijds uitbundig het 200-jarig bestaan vierde.

Door Ellen van Kempen (1993)

Er staat ongelooflijk veel foto- en archiefmateriaal op; alle edities van Tempora Nostra zijn er te vinden, je kunt je er laven aan aloude Kariljons, (klassen-) foto's bekijken, oude filmpjes volgen en nog veel meer. Voel je uitgenodigd om een duik te nemen in onze rijke historie! Vanaf nu informeren wij (bestuur NMI) je via deze rubriek wat er nieuw is op de reünistensite. We beginnen met een gecompriemd interview met Peter van Overbruggen uit 2015. Onlangs nam hij afscheid als hoofdredacteur van Tempora Nostra, na dertig jaar intensieve betrokkenheid.

Peter was leerling op Beekvliet van 1960-1967. Hij vertelt over het strakke regime en heimwee, maar ook over de mogelijkheid om aan talloze activiteiten mee te doen en over inspirerende docenten. Uit het materiaal dat van Peter is opgenomen is in 2015, heb ik een kort portret gemaakt, dat vanaf nu op de website www.reunistenbeekvliet.nl te zien is.

Peter van Overbruggen in 2015, still uit interview destijds.

En als je meer tijd en interesse hebt in Beekvliets bijzondere historie, klik dan eens in de Beeldbank op 'film' en laat je verrassen, bijvoorbeeld door de documentaire 'Beekvliet 200 jaar Buitengewoon' uit 2015. De documentaire was een onderdeel van het prachtige jubileumboek dat toen ook is verschenen. Overigens een musthave voor iedere Beekvlieter!

I Vijf oud-Beekvlieters maken carnavalskraker: 'Zelfs Katja Schuurman ging los op ons nummer'

Wie carnaval heeft gevierd in Oeteldonk, kan het haast niet zijn ontgaan: het nummer *Donda esta la condoma* van de illustere groep Dikke Tebbes is in vrijwel iedere kroeg een keer te horen geweest. Wat weinig mensen echter weten, is dat deze carnavalskneiter is geschreven door vijf mannen die elkaar kennen van, u raadt het al, hun middelbareschooltijd op Beekvliet.

Door Bram van Hulten

Siep Swinkels, Jop Kissels, Tim van Doorn, Cas Swinkels en Maarten Knip (allen 2017), de vijf deelnemers van de vriendengroep die op WhatsApp al sinds hun Beekvliettijd de naam 'Dikke Tebbes' draagt, hadden al langer het idee om een keer een carnavalsnummer te schrijven. Siep vertelt: 'Ieder jaar riepen we dat we een carnavalskraker zouden maken, maar je merkt wel dat we allemaal vooral in de marketing zitten: uiteindelijk hadden we ieder jaar wel uitgedacht wat voor outfits we aan zouden trekken en welke kleur onze toerbus zou hebben, maar van een daadwerkelijk lied was nooit sprake.'

Condoom kwijt

Eind 2024 wisten de mannen daar verandering in te brengen. 'We hadden vooral een goed idee nodig,' vertelt Siep. 'Dat idee kregen we in de schoot geworpen toen Maarten het verhaal vertelde van een vriend van hem, die op vakantie was geweest in Colombia. Tijdens de laatste nacht van deze trip was hij, eh, de liefde aan het bedrijven met een vrouw die hij daar was tegengekomen. Maar aan het eind van de rit kon hij plotseling het condoom niet meer vinden. In paniek heeft hij toen schijnbaar meerdere keren geroepen: "Donda esta la condoma?" Dat vonden we zo'n mooie zin dat dat het begin is geworden van ons carnavalsnummer.'

Dikke Tebbes op een benkske

Veul leut onder mekaar

Met die vriend van Maarten en zijn scharrel is het uiteindelijk goed gekomen trouwens; na lang zoeken heeft hij ergens een morning-afterpil gevonden die hij vlak voor hij het vliegtuig in moest stappen nog aan een bode heeft kunnen meegeven die het naar haar toe zou brengen.'

De uiteindelijke tekst stond vrij snel op papier, waarna de oud-Beekvlieters de studio in moesten. Het probleem was alleen: ze hadden geen studio. Gelukkig had Siep een oplossing: 'Ik werk bij Tonny Media, een mediabedrijf dat zich vooral richt op podcasts. Uiteindelijk hebben we stiekem een van de studio's daar gebruikt.' Bij de eerste keer zingen klonk het volgens Siep nog nergens naar, dus werden er oplossingen bedacht. 'We zijn allemaal heel veel baco's gaan drinken, dat hielp wel,' vertelt hij. 'Bovendien hadden we een geheim wapen als het om inspiratie gaat. Op de achtergrond van de laptop die we gebruikten stond namelijk nog een foto van Beekvliet-conciërge Frank Heesakkers. Dat moet wel geholpen hebben.' Voor het uiteindelijke afmiken van het nummer werd de hulp ingeroepen van nóg een oud-Beekvlieter: Renze Michels.

Shortlist 'Kies je Kraker'

Uiteindelijk wist het nummer de shortlist van de carnavalsliedjeswedstrijd 'Kies je Kraker' van Omroep Brabant te halen, mede door de grote media-aandacht die onder andere te danken was aan het werk van Siep bij Tonny Media. 'Ik werk standaard mee aan de podcast Drie Kwartjes van de mannen van *De Jeugd van Tegenwoordig*. Een vriend van me had me erbij genaaid en aan hen verteld dat ik een carnavalsnummer had gemaakt. Zij vonden het, tegen mijn verwachting in, een heel vet nummer en draaiden het vijf afleveringen achter elkaar. In één aflevering ging zelfs Katja Schuurman los op Donda esta la condoma. Ook bij de Snobcast, een podcast van Jort Kelder en Yvo van Regteren Altena, is het nummer na carnaval nog gedraaid. Dat helpt wel voor je naamsbekendheid,' lacht Siep.

Al met al is het een leuke uit de hand gelopen grap, die volgens Siep wel naar meer smaakt. 'Er wordt al gepraat over een EP en een album, maar ik denk dat we eerst maar eens gaan proberen om volgend jaar een nieuw nummertje uit te brengen,' vertelt hij. Dat komt allemaal later. Hij viert nu namelijk eerst even een paar weken vakantie en dat doet hij, puur toevallig, in Colombia.

Jan van Laarhoven: Van seminarist tot tangodanser

Toen ik in 1962 naar Beekvliet ging om priester te worden, maakte dans geen deel uit van het curriculum. Wel was ik in mijn laatste jaren geboeid geraakt door ballet, maar ja, dat gedoe in strakke maillots kon toch niet echt op aanmoediging rekenen. Mijn leven sloeg dan ook een andere richting in: ik studeerde kunstgeschiedenis en kreeg een loopbaan als museumdirecteur, auteur, bestuurder en toezichthouder.

Dansoptreden met Svetlana Egarova, Sirmione, Italië 2018

Door Jan van Laarhoven (ex. 1968)

Bij de nadering van mijn pensioen besloot ik die wereld, althans als professional, achter me te laten. Want wie daar na vertrek in blijft hangen, wordt vaak een ouwe betweter. Ik wilde voor de fase die toen aanbrak geen mastodont zijn met een verdienstelijk verleden, maar zocht naar iets nieuws waarin ik nog een toekomst zou hebben. Bovendien had ik afleiding nodig in een stressvol bestaan met een mentaal ernstig gehandicapte zoon. Toen die zorgen me boven het hoofd groeiden, zocht ik een vluchtheuvel. En dat was de Argentijnse tango,

en wel op een zo hoog mogelijk niveau. Een uitdaging voor iemand die in de zestig jaar daarvoor geen voet op een dansvloer had gezet...

Tangoschool

En zo meldde ik me bij een tango-docent met de vraag of ik die dans ooit nog zou kunnen leren. Met zijn blik op mijn toen nog 15 kilo zwaardere lijf, zei hij: "Laten we eerst maar eens een kop thee drinken". Dat beloofde niet veel goeds. Toch nam ik lessen; veel lessen. Vanaf dag één genoot ik daarvan, ook al was het pittig. Ik ga niet uitweiden over de ups en downs, maar uiteindelijk leerde ik

Optreden tijdens een feest op Beekvliet, 1965. V.l.n.r. Henri van Stiphout, Antoon van de Velden, Jan van Laarhoven, Wil Barten

tango dansen op het niveau dat ik zocht. Voldoende ook om die vaardigheid over te kunnen dragen aan anderen. In 2017 kreeg ik de leiding van een tangoschool en -organisatie. Ik schreef een lijvig boekwerk over tango, geef lezingen en workshops en dans wekelijks vele uren.

Weemoed en heimwee

Misschien een merkwaardige loopbaan, van seminarist tot tangodanser, maar de tango biedt zoveel aangrijpingspunten met mijn verleden, dat die uiteindelijk als een jas paste.

In de eerste plaats vanwege de historicus die geboeid is door de geschiedenis van deze dans. Hoe die na circa 1880 in Buenos Aires en Montevideo ontstond uit het samengaan van Afrikaanse, Caraïbische, Argentijnse en Europese invloeden. Hoe die werd gevormd door Italiaanse en Spaanse immigranten die vaak al als beginnende tiener naar Zuid-Amerika waren gereisd in de (meestal ijdele) hoop daar een mooie toekomst op te bouwen. Pas na een of twee generaties kregen deze immigranten een rol in de samenleving.

De dans werd toen meer dan alleen dans, het werd een cultuur waarvan ook muziek en poëzie deel gingen uitmaken. Vooral de weemoedige, van heimwee doordrenkte poëzie van de tangoliederen boeit mij. Dat resulteerde in een onderzoek van enkele jaren naar de inhoud daarvan, waarover ik medio 2024 een boek publiceerde met - onder meer - 120 door mij metrisch vertaalde tango's: 'Ik zing om niet hoeven huilen'. Nog voor het jaar om was kon de tweede

druk in de verkoop.

Mijn kwaliteiten uit mijn museumtijd als regelaar en ritselaar kwamen uitermate goed van pas toen begin 2020 de tangoschool onderuit dreigde te gaan ten gevolge van corona. Dansen mocht even niet meer (niet dat ik me daar overigens iets van aantrok). Ondanks financiële steun van de overheid waren er onvoldoende middelen om het instituut overeind te houden. Maar dat soort situaties kende ik als voormalig cultuurmanager. Ik hield het hoofd koel, ook toen verliezen zich opstapelden, en net op tijd lukte het de trein weer in de rails te hijsen. Onlangs heb ik het bestuur overgedragen aan jongere mensen, waardoor ik weer meer tijd heb voor het dansen zelf.

Intense verbinding

En ik kan het iedereen aanraden: Argentijnse tango (niet te verwarren met ballroomtango dat met de oorspronkelijke tango weinig gemeen heeft) is een bijzondere ervaring. In de eerste plaats is het een improvi-

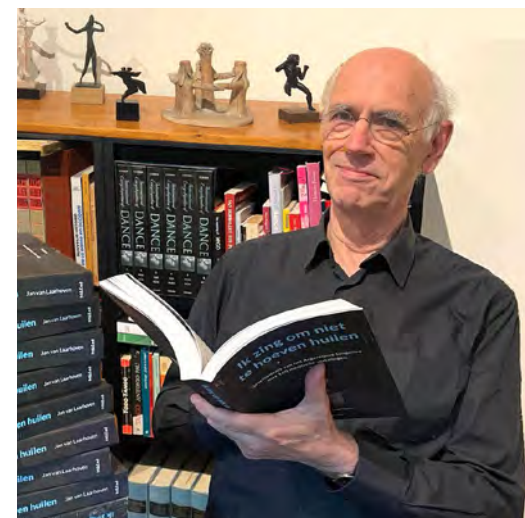
satiedans waarin niets vastligt: geen stappen, geen sequenties en zelfs in de danshouding zijn er varianten. Maar naast al die verschillen is er één rode draad: het zoeken naar een intense verbinding met steeds wisselende danspartners, zodat je gaat dansen als één organisme met vier benen. Wie die verbinding vier dansen kan vasthouden (tango's worden gedraaid in groepjes van vier met elkaar qua muziek verwante liederen) is een topdanser. Dat het een bijzondere gewaarwording is blijkt uit de opmerking van een beroemde tanguero dat zo'n goed gedanste reeks voelt als een 'huwelijk van tien minuten'. Traditioneel heb je in die dans leiders en volgers, maar die termen geven geen hiërarchie aan. Een goede leider in Argentijnse tango faciliteert en volgt de volger. Samen geven ze in onderlinge afstemming vorm aan de dans.

Boodschap voor het leven

Die afstemming heeft dan ook een boodschap in zich voor het leven: luister naar je partner, zoek uit wat die kan, waar mogelijkheden en beperkingen liggen en maak vervolgens met het beschikbare 'materiaal' de dans. Doe geen dingen die een van de twee niet aan kan, want daar gaat het niet om. Iedere combinatie van partners is dan ook uniek en ieder stel danst totaal anders dan ieder ander stel dat tegelijk met hen op de dansvloer staat. Wanneer die visie ook in andere relaties, patronen en organisaties zou worden gepraktiseerd, zou de wereld er anders uitzien.

Paus Franciscus

(*1) Het is dan ook geen toeval, denk ik, dat de Argentijnse paus Franciscus niet uitgesproken raakt over de tango uit

Jan van Laarhoven met boek 'Ik zing om niet te hoeven huilen', Nijmegen 2024

zijn vaderland. Als jongeman (hij was een late roeping) danste hij tango op hoog niveau, met een voorkeur voor de pittige muziek van het orkest van Juan d'Arienzo. Het heeft hem zijn linkerknie gekost (meer tangodansers hebben daar last van) maar tangowijsheden strooit hij nog graag rond. Ik voel me daardoor met hem verbonden, maar eerlijk is eerlijk: waar bij mij sprake is van 'seminarist tot tangodanser' is in zijn geval het omgekeerde het geval. Mede op grond daarvan denk ik dan ook dat het pausdom voor mij, ondanks Beekvliet, niet meer echt in de lijn der verwachting ligt. Maar wat kan het me schelen: tango is leuker.

Zie ook mijn website: www.tangosteps.nl

(*1) Dit verhaal is geschreven vóór het overlijden van paus Franciscus op 21 april 2025.

I In memoriam Arnold Wintjes, * 13-01-1939, † 11-05-2025 Rector van Beekvliet, 1970-2002

Als je Wintjes zei, zei je Beekvliet. Bij zijn aantreden als minderjarige rector van 31 jaar was daarvan allerminst sprake. Hoewel zijn zoon Bas tijdens de uitvaartmis opmerkte dat zijn vader naast heel veel goeds twee linkerhanden had, kunnen we Arnold niet de kunst van het touwtrekken ontfeggen. Met het Bisdome Den Bosch en ettelijke ministeries heeft hij zich daarin, met juridische steun, een meester getoond.

Een collega op de school in Arnhem, waar Arnold de eerste jaren van zijn tweede middelbare school doorbracht, merkte bij zijn stap naar het rectoraat op: "Dat je het wil, geloof ik; dat je het kunt, geloof ik, maar dat je het durft..." Dat hij het kon, hebben generaties docenten en onderwijs ondersteunend personeel gemerkt. In een tijd van enige wolligheid en inleveren van kwaliteit ('omdat toch iedereen gelijke kansen moest krijgen'), voerde hij een politiek van no-nonsense en hield hij zijn principe 'wij leiden op voor wetenschappelijk onderwijs' overeind. Hij verstond de kunst om de juiste personen op alle mogelijke posities optimaal hun werk te laten doen.

Hij sprak als Brugman; op het jaarlijkse slotdiner was er altijd sprake van een extra gang, namelijk de speech van Arnold, heerlijker dan een heerlijk toetje. Zijn afkomst verraadde hij in zoverre, dat hij bij een glad verloop van zaken

zijn veren op zak hield in plaats van ze een andere, groeizame bestemming te geven. Als hij dus kritiek had, was er werkelijk iets mis. Hij was jarenlang voorzitter van rectoren van zelfstandige gymnasia. De vele dingen die hij deed, leek hij met gemak te doen, kenmerk van ware ambachtelijkheid en vakmanschap. Hij heeft, naar ons idee, vooraan gestaan, wellicht voorgedrongen, toen God in een milde stemming talenten uitreikte. Zo was Arnold ook niet misdeeld qua humor.

Ten tijde van 'De Fabeltjeskrant' liet hij bij het naderen van een jongedame die zich in bonte laarzen gestoken had, zich ontvallen: "Daar zal je de gebroeders Bever hebben".

Toen we Arnold vroegen, wat hij van plan was met een docent die het bezoek aan een pasgeborene voorrang had gegeven boven het ontvangen van ouders op een ouderavond, meldde hij: "Dat muisje zal nog wel een staartje krijgen". Zoon Bas en een kleinzoon lieten tijdens de uitvaartmis een aantal anekdotes meer horen, goed voor de lach en de traan tijdens de dienst.

Kostte een en ander hem geen kruim? Voor zijn vijftienvigjarig jubileum als rector maakten we de leus: 'scholae florenti rector calvescebat', 'voor de bloei van de school werd onze rector kaal'. Een wellicht genetisch verschijnsel was aan een verkeerde haak gehangen, maar de insteek was voor ieder duidelijk. En misschien niet onjuist, want zijn

Mgr. Bluijssen (bisschop van Den Bosch), Arnold en Juul Wintjes, tijdens 25-jarig jubileum Arnold, 1995

bloeddruk schijnt redelijk gedaald te zijn na het beëindigen van zijn rectoraat, dat een jaar langer duurde dan de leeftijd waarop hij het aanging.

Tot slot twee citaten uit het bidprentje dat tijdens de dienst werd uitgereikt: "Hij heeft de school trots bestuurd en

Sijf Smolders, Arnold Wintjes en Jan Van Rijnsoever als (niet zo) muzikaal trio bij het 25-jarig jubileum van Sineke Pollmann en Toos van Veen, 1995

veel betekend voor ouders, leerlingen en collega's. Hij kwam ze later nog vaak tegen, en kreeg dan dikwijls te horen hoe belangrijk hij voor hen geweest was." En: "We herinneren ons zijn slimme humor, hij kon goed luisteren en was zachtaardig, wijs, trots, lief". We hebben geen mensen ontmoet die de inhoud hiervan ontkend hebben.

Was getekend door een van de docenten die met plezier en trots onder hem 'gediend' hebben:

Harrie Puttiger, docent klassieke talen van 1985-2008

In 2002 geschilderd portret van Arnold Wintjes bij zijn afscheid van Beekvliet. Het portret hangt nog altijd prominent in de school, nabij de personeelskamer.

I B&W Gestel wilde woningen in Beekvlietboerderij; gemeenteraad en prominenten mordicus tegen

Het College van B&W van Sint-Michielsgestel wilde de historische Beekvlietboerderij verbouwen tot vijf à tien woningen. Daarmee zou de expositie 'Gegijzeld maar niet verslagen' binnen een jaar uit de boerderij moeten vertrekken. Twee andere erfgoedstichtingen zouden eveneens dakloos worden. De gemeenteraad verwees het plan unaniem naar de prullenbak. Eind juni werd bekend dat zowel de expositie als het burgerschapsonderwijs toch mag blijven.

Door Cees ter Stege

De Stichting Gijzelaarskampen Sint-Michielsgestel reageerde opgelucht. De plannen riepen veel verzet op van erfgoedstichtingen en dat leidde zelfs tot een veelvuldig ondertekende petitie voor behoud van de boerderij. Ook de Gestelse Raad wees de plannen van het College unaniem af. Al eerder schreven zestien bezorgde Brabanders,

onder wie rector Carla Faassen, Onno Hoes, Ton Rombouts, Wim van de Donk, en oud-Beekvlieters Joël Cahen en Arnoud-Jan van Bijsterveld een brandbrief aan het gemeentebestuur. Zij wezen op het belang van de boerderij als cultuurhistorisch informatie-, documentatie- en educatiecentrum en op de bijzondere, historische locatie. Er wordt aan leerlingen van alle niveaus burgerschapsonderwijs gegeven,

bezoekers kunnen de tentoonstelling bekijken en specialisten geven er lezingen over onderwerpen als vrijheid en democratie. Juist nu enorm belangrijk, omdat op veel plaatsen 'de rechtstaat en democratische verworvenheden onder druk staan', aldus de schrijvers van de brandbrief.

Functie moet behouden blijven

De petitie was een initiatief van Stichting Gijzelaarskampen Sint-Michielsgestel. Maar liefst 1360 mensen tekenden voor de petitie, onder wie (klein-)kinderen van voormalig gegijzelden, bestuurders, docenten, inwoners van Gestel, historici, ondernemers en kunstenaars. Het oorspronkelijke doel van 1276 handtekeningen (want zoveel gijzelaars zaten er in de kampen Beekvliet, de Ruwenberg en Haren) werd dus ruimschoots overschre-

den. Betrokkenen willen dat de functie van de boerderij behouden blijft en dat die onderdak kan blijven bieden aan de expo en aan de erfgoedstichtingen. In 2023 erkende het College nog in een brief aan de raad het belang van behoud van cultureel erfgoed en was er de intentie om de boerderij te verkopen aan de Stichting Beekvlietboerderij. Volgens wethouder Sam Goossens zou dat financieel echter niet haalbaar zijn en hij meende voor de huidige functie ook elders een plek te kunnen vinden. De raad was het daar totaal mee oneens en trekt nu aan het langste eind. De Stichting Gijzelaarskampen gaat nu samen met gemeente, provincie en deskundigen scenario's uitwerken hoe het behoud alsnog gerealiseerd kan worden.

1934. Beekvliet met boerderij

Joël Cahen heeft op Gymnasium Beekvliet gezeten en is nog steeds bij Beekvliet betrokken als lid van de Raad van Advies. Tijdens zijn werkzame leven was hij o.a. directeur van het Joods Historisch Museum in Amsterdam.

I Op uitnodiging Heemkundevereniging: Lezing Joël Cahen (ex. 1969) over vrijheid en het behoud van de Beekvlietboerderij voor het vertellen van verhalen

Op maandagavond 28 april, in de week voorafgaand aan de herdenkingen en viering van de bevrijding (4 en 5 mei), gaf historicus Joël Cahen in de Beekvlietboerderij een lezing met als titel: 'Vrijheid: een begrip, een gevoel, een voorrecht.' Hij deed dat op uitnodiging van de Gestelse Heemkundevereniging De Heerlijkheid Herlaar.

Door Cees ter Stege

Cahen belichtte vrijheid in historisch, filosofisch, religieus en wettelijk perspectief. Maar ook vertelde hij het persoonlijke verhaal van zijn familie en hun joodse achtergrond. Zijn ouders overleefden het nazi-regime, Joël werd na de Tweede Wereldoorlog geboren.

"Ik werd op 6 november 1948 in vrijheid geboren te Vught. Mijn Joodse ouders waren vrij geweest tot 10 mei 1940, daarna was hun die vrijheid ontnomen door de Duitse bezetting. Met het systeem dat zich laat vergelijken met een steeds sneller draaiende boor werd hun burgerrecht ingeperkt en tenslotte helemaal afgepakt. Mijn vader ging naar Kamp Vught, en mijn moeder dook onder in Moederheil in Ginniken bij Breda. Mijn zus Truus zat in haar buik."

Besef van vrijheid

Beide ouders overleefden de oorlog en herwonnen hun vrijheid. "Toen ik in 1948 in de familie kwam waren wij vrij en bevrijd. (...) Door het besef van vrijheid zweefde echter steeds de herinnering aan de oorlog en de holocaust, want die zat in het geheugen en het DNA van onze ouders en onze omgeving gegrift. Daardoor zit die herinnering ook in mijn systeem en houd ik me er geregeld mee bezig of juist niet om het er vooral niet wéér over te moeten hebben." Cahen vraagt zich af wat we zelf kunnen doen om onze huidige vrijheid te verdedigen, en hoe we de volgende generatie kunnen helpen bij de overdracht van dit kostbare bezit: "Wat is het belang van verhalen vertellen? Daar ligt een belangrijke taak voor ons!" Daarmee benadrukte hij ook het belang van de Beekvlietboerderij als herinnerings- en informatiecentrum: "Deze fysieke plek hier in Sint-Michielsgestel

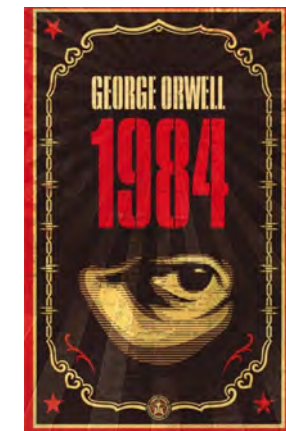
Joël Cahen

waar de gijzelaars leefden, staat nu ook symbool voor het resultaat van een veel grotere vrijheidsberoving die vele anderen dan de gijzelaars in de oorlog overkwam. Ik bedoel de dood van ongeveer 280.000 mensen, Joden, Roma en Sinti, militairen en burgers. Dit leidde tot veel verzet, veel te weinig zeggen sommigen nu. Het schuldgevoel over wat in de oorlog kon gebeuren leeft nog steeds, en is een drijfveer van veel wat ons vandaag beweegt. Deze boerderij op deze plek is er om al die verhalen te blijven vertellen als eerbetoon aan de vroegere gevangenen en om over die zwarte periode 1940-1945 en haar zeer lange nasleep te kunnen blijven vertellen, en er misschien iets van te leren." (...)

"Tachtig jaar na afloop van de Tweede Wereldoorlog ligt er extra nadruk op de begrippen Vrijheid, Bevrijding en Herinnering, want er woeden veel oorlogen in de wereld en deze houden ons dagelijks bezig. Met sommige van die oorlogen, zoals die in Gaza en Oekraïne, worden we via alle media bijna op de minuut op de hoogte gehouden."

George Orwells 1984

"Verhalen van herwonnen vrijheid zijn talrijk en het vastleggen van verhalen, voor oral history of gewoon om mensen hun verhaal te laten vertellen, is op zichzelf al een vorm van het vieren van de vrijheid om te kunnen en mogen vertellen. Die verhalen zijn allemaal kleine of grotere herdenkingen van belang. De literatuur kent er vele, zoals George Orwells 1984 waarin hij de onvrijheid in een staat die alles controleert aan de kaak stelt." Hij doelt op nazi-Duitsland en de Sovjet-Unie. "Dat beeld zit ook op ons netvlies en we merken vandaag de dag dat het juist voor het vrije Amerika actueel is."

De volledige lezing van Joël Cahen staat op de website van de Heemkundevereniging, zie www.deheerlijkheidherlaar.nl

I Twee nieuwe redactieleden stellen zich voor: Leonie Soemers en Myrthe van den Bogaert

Twee nieuwe leden komen de redactie van Tempora Nostra versterken: Leonie Soemers-Docter en Myrthe van den Bogaert. Zij zijn een welkome aanvulling na het vertrek van Peter van Overbruggen en ze brengen ieder hun eigen netwerk, opleiding, loopbaan, (schrijf-)stijl en ideeën mee. Wij verheugen ons op een inspirerende en vruchtbare samenwerking!

Myrthe van den Bogaert: Verrassend levenspad

Hoi allemaal! Wat ontzettend leuk om bij de redactie van dit reünistenblad aan te schuiven. Als oud-leerling van Beekvliet (examenjaar 2012) vind ik het geweldig om mee te schrijven aan een blad dat al die mooie herinneringen levend houdt. Schrijven, herinneren, verbinden – drie dingen waar ik blij van word.

Mijn eigen levenspad heeft de nodige verrassingen gekend. Na een studie Spaanse taal en cultuur en een master Literair Vertalen kwam ik uiteindelijk terecht in de tandheelkunde. En nu werk

ik als productmanager in de wondzorg. Inmiddels woon ik samen met mijn man en ons dochtertje van net een jaar, en het blijft bijzonder hoe zo'n klein mensje je blik op de wereld totaal verandert. Wat ik het mooist vind aan dit blad? Dat we, ondanks al onze verschillende levenspaden, een gedeeld startpunt hebben: datzelfde schoolplein waar we allemaal rondliepen, dromend over wat de toekomst zou brengen. Uiteindelijk zijn we allemaal een voetnoot in elkaars geschiedenis. Mooi toch, dat we daar samen een blad van maken? Heb jij een verhaal, een herinnering of gewoon een nostalgische mijmering die je graag wilt delen? Ik hoor heel graag van je en wie weet zie je jouw verhaal terug in de volgende editie.

Leonie Soemers-Docter: Terug op Beekvliet

1980

Op weg richting de hoofdingang valt me meteen de banner op met de tekst 'Beekvliet hou woord'. Ik sluit mijn ogen. Het is 1980. Ik hoor weer woorden in de schoolvijver spartelen als vliegende vissen in en uit het water: Stroom. Woord. Zicht. Stand. Hou.

2025

De vijver ligt nu ergens anders, het geluid

Leonie Soemers-Docter

dat er vandaan komt zijn dikke regendruppels tijdens een pittige lentebui. Ik open mijn ogen, kijk omhoog en zie een vrolijk gekleurd, groot gebouw voor me. Beekvliet. Het is 2025. Ik ben terug. Vanavond de eerste vergadering als nieuw redactielid van Tempora Nostra. Met allemaal oud-Beekvlieters, in de personeelskamer.

1980-1984

De herinneringen aan mijn Beekvliet-tijd zijn springlevend. 'Van den Vos Reynaerde' voorgelezen door mijn held Jos Princée, terwijl hij over de tafels heen liep. Marcus habet dolorem in venterum. Rennen-rennen-rennen naar de kantine voor een plek aan tafel om te rikken. In de pauze stiekem naar het bouwvallige seminarie. Proefwerken Latijn in de aula, rector Arnold Wintjes als strenge toezichthouder op de kathedraal. De rug tegen de muur van de hoofdingang met opgetrokken knieën/spijkerjasje aan vol buttons sigaretjes roken. De eerste kus op de mond (getsie 😊) bij het fietsenrek.

Het zaadje geplant voor mijn liefde voor taal. Femina, feminae, feminam en dan nog feminarum, toch?

1984

Het is 1984. Ik hoor qua leervermogen niet helemaal thuis op Beekvliet, maar voel me er wel erg thuis. Veilig vooral, gezien. Maar het wil niet lukken. Wiskunde niet. Latijn al helemaal niet. Alles behalve Nederlands en gymnastiek niet. Dus helaas houdt het op. Atheneum, journalist, zelfstandig tekstschrijver/vormgever, gelukkig getrouwd, Bosschenaar en 50-50 woonachtig in Frankrijk, het leven gaat door en tot nu toe verloopt dat grotendeels geweldig. Maar het is altijd een soort van dingetje gebleven: Beekvliet niet afgemaakt.

2025 en verder

Als redactielid van Tempora Nostra kan ik met regelmaat – en steeds weer – iets afmaken op Beekvliet; een artikel, een interview, een redactieslag of wat dan ook dat op mijn bordje komt. Uit

het Beekvlietlied: 'En waar we zullen ankeren, dat weten we niet'... Dat klopt. En ook: 'maar waar we zullen aankomen daar klinkt'n krachtig lied'. Ik ben na 40 jaar op Beekvliet aan- en teruggekomen. Dat lied klinkt me als muziek in de oren!

Leonie Soemers-Docter, trots oud-Beekvlieter/redactielid van Tempora Nostra

PS: met dank aan Gerard van Boekholt voor het tippen van mijn naam voor deze functie.

Nieuwe samenstelling redactie

De redactie in nieuwe samenstelling in vergadering: v.l.n.r. Bram van Hulst, Kees Quinten, Patrick van Aarle, Cees ter Stege, Leonie Soemers-Docter, Myrthe van den Bogaert, Mirjan Boot-de Werd, Jolande van Erp-van Pinxten en Jan Lurinks. Foto genomen door oud-redactievoorzitter Peter van Overbruggen.

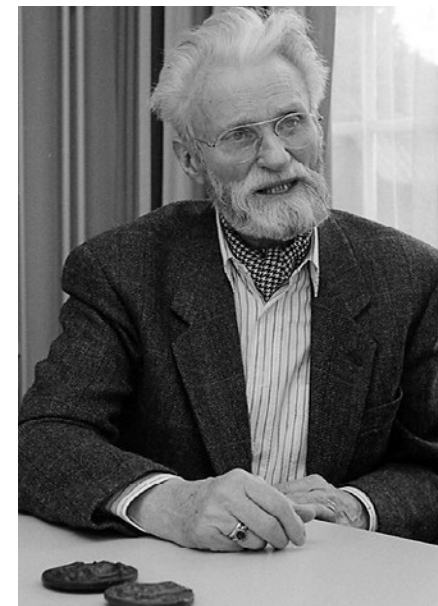
De allereerste uitgave van TN in 1989 heeft nog de vorm en inhoud van een 'bestuursblaadje'. De redactie wordt gevormd door NMI-bestuurders Margot Jansen, Kees Quinten, Maarten van Rooij en Pieter-Paul Nabben, later aangevuld met Ingrid Halewijn en Jan Lurinks, terwijl rector Wintjes de vaste scribe wordt. Kees Quinten mag zich met 36 jaar trouwe dienst de nestor noemen.

'De wonderbare visvangst' Raadsel sculptuur ontrafeld?

In de vorige editie van Tempora Nostra vroegen we op pagina 2 naar de herkomst van deze sculptuur, die een geschenk van ouders zou zijn geweest bij het 150-jarig bestaan van Beekvliet in 1965. We ontvingen een aantal reacties hierop.

De meest nauwgezette was die van Jan van Laarhoven (examen 1969), kunstkenner en oud-directeur van het Noordbrabants Museum in Den Bosch:

Niel Steenbergen. Bron: Bossche Encyclopedie

"Het reliëf laat een voorstelling zien van 'De wonderbare visvangst'. Ik denk, afgaande op het 'handschrift' van de kunstenaar, dat het is gemaakt door Niel Steenbergen (1911-1997), toentertijd een van de belangrijkste beeldhouwers van religieuze kunst in Noord-Brabant. Wanneer het beeld inderdaad op Beekvliet is beland, is niet uit te sluiten dat het werk na de opheffing van het seminarie terecht is gekomen bij het bisdom Den Bosch (c.q. bisschoppelijk paleis) of in de collectie van Museum Krona in Uden."

*Dank aan allen die gereageerd hebben op onze vraag!
Redactie Tempora Nostra*

I In Memoriam Louis Swalen

Vessem 7 februari 1947 – Haarlem 8 januari 2025

Op 3 januari 2025 ontvingen wij, oud-klasgenoten van Louis Swalen, een e-mailtje: "De beste wensen voor het nieuwe jaar. Ik ga medio februari naar huis. Ik kan daar zelfstandig wonen. Met een inklapbare rollator kan ik ook autorijden. Oefenen met lopen en bewegen is nu aan de orde. Beste groeten. Louis". Maar het liep anders; op 18 januari waren we met velen samen om voorgoed afscheid te nemen van Louis.

Door Peter van Overbruggen

Vanaf 2017 hadden we als een klein groepje studenten¹ van Beekvliet uit het startjaar 1960 elkaar enkele keren per jaar ontmoet. Steeds fungeerde iemand als gastheer in verschillende ver van elkaar verwijderde landsdelen. Dan werd er vooral stevig geboemd over de 'zaken des levens'. Niet vreemd dat onze klasgenoot Henk van Rees, tijdens de uitvaart sprekend namens ons, zich afvroeg: "Wat maak je me nou, Louis?! We zijn nog lang niet uitgepraat met elkaar. En jij was bovendien zo langzamerhand weer aan de beurt om ons in Haarlem te ontvangen."

Uit de Beekvliet-tijd komt het beeld van Louis naar voren als een ingetogen en onopvallende klasgenoot, die wel zijn gymnasium β haalde. Louis maakte ons tijdens onze gesprekken deelgenoot van zijn aanvankelijke gebrek aan zelfvertrouwen. Zeker in de Beekvlietperiode toen hij aan zijn biechtvader vertelde dat hij op jongens viel. Die meende dat dit echt niet het geval kon zijn, Louis daarmee in twijfel achterlatend. Ondanks deze pijnlijke ervaring keek hij met waardering terug op zijn Beekvliettijd. Hij had daar

kansen gekregen, met veel respectvolle docenten die hem wel begrepen.

Levenslange zoeker

Louis, geworteld in en ook enigszins óntworteld aan zijn religieuze verleden, bleek ook een levenslange zoeker te zijn. Hij bleef naar eigen zeggen vol overtuiging lid van de R.K. Kerk, maar was ook lange tijd vrijmetselaar. Hij deelde met ons enthousiast zijn leeservaringen van de biografie van Erasmus

Lege stoel (Foto: Louis Swalen)

en die van Huub Oosterhuis. Hij sprak gedreven over zijn nog steeds drukke werkactiviteiten als arbo- en veiligheidskundige. Maar hij nam ook tijd om zich te wijden aan zijn hobby fotografie en om samen met zijn partner Iwan regelmatig de wijde wereld in te trekken.

Wat rationeel en luchtig relativerend schreef hij in de laatste e-mails over de ernstige ziekte die hem getroffen had. Zijn plotselinge dood heeft ons dan ook erg verrast en geraakt. In een van zijn berichten aan ons schreef hij - achteraf veelbetekenend - over de neopositivist

Karl Popper, die beweerde dat 'er meer was, totdat het tegendeel was bewezen'. Of in Louis' eigen woorden: "Het gaat er boven alles om dat we elkaar deelgenoot maken van onze innerlijke reis naar onze bestemming. De reis door het leven naar het Licht." We zullen zijn belangstelling, betrokkenheid en vriendschap missen.

1. Jan Hoes, Sjef van Iersel, Peter van Overbruggen, Henk van Rees, Louis Swalen, Walter Swinnen, Ed Wagemakers.

In Memoriam Thom Spit

Oisterwijk, 8 september 1946 – Sint-Oedenrode,
15 mei 2025

Het is amper anderhalf jaar geleden dat Thom Spit zijn dierbare herinneringen aan zijn seminarietijd op Beekvliet (1958-1964) op mijn verzoek deelde met de lezers van *Tempora Nostra*. En op vrijdag 23 mei 2025 namen we in de grote, tjokvolle Kruisherkenkapel in Uden voorgoed afscheid van hem. Twee van zijn studiegenoten, gehuwde priesters, gingen voor op wat zij een 'vrijplaats' noemden, in een viering die grotendeels door Thom zelf was samengesteld. Het was een heel persoonlijk afscheid met zelfs een gemoedelijk karakter.

Door Peter van Overbruggen

Op het prentje ter nagedachtenis aan Thom (auteur: Adrie Bosch) wordt in toegankelijke bewoordingen recht gedaan aan 'het goeie soort mensen waar vroeger nog priesters van gemaakt werden'. 'Niet uit de hoogte, maar geveerd door de wol van Gods eigen kudde en aangestuurd door de Brabantse bisschop Bekkers uit Rooi'.

Meelopen met de mensen

De laatste maanden van zijn leven waren voor Thom niet de gemakkelijkste. Hij verbleef in een hospice, wachtend op de dood, die niet wilde komen toen hij eraan toe was. Maar ook in die verwarrende tijd voelde hij zich daar, op zijn een na laatste rustplek, gedragen door de warme aandacht van de mensen met wie hij altijd was meegaan. Dat 'meelopen met mensen' was altijd zijn motto geweest. Nu wachtte hij met een open houding op het leven na zijn dood. 'Het zal mij benieuwen' waren zij eigen woorden over dat onbekende perspectief.

Zo was ook zijn leven: open en luisterend

naar de mensen met wie hij meeinging, niet als theoloog, maar als pastor. Aan de verstandelijk beperkte kinderen van La Salle kon hij uitleggen hoe de hemel eruit ziet en hoeveel suikerklontjes je daar in de koffie krijgt. In de instelling De Donksbergen kleepte hij de bewoners met Kerstmis om tot herders en wijzen en liet hij ze met Pasen in optocht lopen door een lentetuin met bloemen en dieren.

Het leven vierten als een Godegeven feest. Niet zonder symboliek was in de afscheidsviering de evangelielezing met het bekende verhaal van de Emmaüs-gangers. Twee leerlingen van Jezus zijn zich niet bewust van het feit dat Hij het zelf is die als 'vreemdeling' meeloopt. Totdat Hij met hen het brood breekt. Dat brood werd in de viering na een gezamenlijk gezongen tafelgebed ook met alle aanwezigen gedeeld.

Het pastorale handwerk leerde hij in het Geldropse basispastoraat en in de Eindhovense Don-Boscoparochie. Het was de tijd van de jaren 60, waarin de oude zekerheden wankelden. Er waren voor de mensen meer vragen dan antwoorden, ook in het eigen leven van

Thom Spit

Thom. Drie jaar na zijn wijding legde hij zijn ambt neer. Hij koos voor Dian, die 28 jaar zijn partner was, tot zij na een ziekbed van 14 jaar overleed. Ze hadden twee kinderen geadopteerd, Geertje en Maartje, waarna Lenneke werd geboren, die slechts twee dagen leefde.

Uit het tranendal omhoog

Maar Thom klom uit dit verdrietige dal, ook met de steun van zijn trouwe seminarievrienden. Samen met Tineke, zijn nieuwe liefde, deed hij na zijn pensionering twee jaar vrijwilligerswerk in Namibië onder tuberculosepatiënten. Daar blijven was naar Thoms eigen zeggen geen optie: "De kinderen wonen hier, je wordt nooit een Afrikaan en er is geen Brabantse grond." Weer terug

in Nederland bleef hij naast mensen staan, die hij begeleidde met warme stem en troostende woorden in persoonlijke rituelen. Hij voelde en noemde zich een gelukkig en tevreden mens. Zo zien we hem ook staan op het gedachtenisprentje, genoeglijk trekkend aan een sigaar en ongetwijfeld een goed glas wijn onder handbereik. De positieve ervaringen en verdrietmomenten van zijn leven hadden op het ultieme moment van afscheid allemaal een plaats gekregen. De mensenvriend, de herder én priester die Thom was, is hij gebleven, ten einde toe. In zijn beleving was het waardevolle fundament voor omgaan met anderen en zijn eigen levensgeluk op Beekvliet gelegd.

I 'Adieu Beekvliet, zes jaar internaatsverblijf'

Hoofdstuk uit boek Jan Simons nu te lezen op site BHIC

In een eerdere uitgave meldden we dat Jan Simons (1965) zijn levensboek heeft geschreven, met daarin veel aandacht voor zijn jaren op Kleinseminarie Beekvliet. Het hoofdstuk dat over die periode gaat is nu ook zijn geheel te lezen op de website van het BHIC (Brabants Historisch Informatie Centrum).

Het hoofdstuk met de titel 'Adieu Beekvliet, zes jaar internaatsverblijf' beschrijft in vier delen het dagelijkse leven en de gang van zaken op het internaat annex priesteropleiding gedurende zijn verblijf op Beekvliet, van 1959 tot 1965. Ook zijn daarbij diverse foto's geplaatst. Enkele fragmenten over zijn Beekvliettijd uit het boek:

Schaatsen op de kleine cour

"De vrije tijd was geordend en gereguleerd. In de recreatiezaal kon je van alles doen: allerlei spellen, figuurzagen, biljarten, kaarten, lezen (er

was een flinke bieb aanwezig) en wat al niet meer."

"In de winter werd, wanneer het vroom, de kleine cour ondergespoten zodat we daar konden schaatsen. Ik zie meneer Weiler nog staan met de slang in zijn hand, zijn toog stijf van het bevroren water, tot diep in de avond. Daarnaast waren er verschillende 'clubs' waaraan je kon deelnemen: flora (planten en bloemen), paardrijden, triplex (soort doe-het-zelfwinkeltje), sport, orkest, bieb enz. Wanneer precies weet ik niet meer, maar ik werd wel 'lid' van de paardrijclub. Dat betekende niet alleen rijden, maar

Groepsfoto Kleine figuur 1959

Met de pony's naar landgoed Zegenwerp

ook de paarden roskammen, de stallen en de wei schoonmaken, de paarden voeren."

Stabiele basis

"Slechts een enkeling deed een theologiastudie en kreeg een baan in die richting. Sommigen braken radicaal en soms triomfantelijk met alles wat met religie en kerk te maken had, verlost van een vervelende last. Dat staat in schrille tegenstelling tot mijn eigen herinneringen: Beekvliet heeft mij een stabiele en

waardevolle basis gegeven voor mijn verdere levensloop, ook al liep het pad na 1965 anders dan de richting die ik in 1959 begon."

Het hele hoofdstuk over zijn zes jaar op het kleinseminarie Beekvliet is te lezen op:

<https://www.bhic.nl/ontdekken/verhalen/adieu-beekvliet-zes-jaar-internaatsverblijf-1959-1965-deel-1>

De link verwijst naar het eerste deel, de weg naar de delen 2, 3 en 4 gaat vanzelf.

Vorbereiding diner
bisschopswijding mgr.
Bluyssen

I Personalia

GEBOREN

Op 20 mei 2024 is Joep geboren, zoon van Thijs van Rooij (2008) en Susan Zuidema (2010).

Op 21 mei 2025 is Philip geboren, zoon van Nino de Lange (2013) en Laurien de Lange-Broeders (2016), broertje van Lena.

Op 27 mei 2025 is Frederik geboren, zoon van Jaap Achten (2015) en Roxanne Post.

OVERLEDEN

Op 24 december 2024 is Walther Verhoof (1951) op 91-jarige leeftijd overleden.

Op 8 januari 2025 overleed in Haarlem op 77-jarige leeftijd Louis Swalen (1966). Zie het in memoriam op pagina 44.

Op 11 mei overleed op 86-jarige leeftijd Arnold Wintjes. Van 1970 tot 2002 was hij op Beekvliet docent klassieke talen, enkele jaren docent maatschappijleer, maar eerst en vooral 32 jaar lang rector en boegbeeld van de school. Op 16 mei vond zijn uitvaartdienst plaats in de Heilige Michaëlkerk in Sint-Michielsgestel. Het was een indrukwekkend, waardig en herkenbaar afscheid voor een Beekvliet-icoon. Oud-collega klassieke talen Harry Puttiger schreef een in memoriam, dat te vinden is op pagina 34.

Op 15 mei overleed in Sint-Oedenrode op 78-jarige leeftijd Thom Spit (1964),

oud-priester en tot in zijn laatste jaren pastoraal werker en geestelijk verzorger. Zie het in memoriam op pagina 46.

GEPROMOVEERD

Op 6 november verdedigde Guido van de Stolpe (2013) succesvol zijn proefschrift met de titel 'Quantum sensing in diamond and silicon carbide: mapping spins and taming charges' aan de TU Delft. Guido vervolgt zijn carrière bij het Nanoscale and Quantum Photonics lab van Stanford University.

Op 22 januari promoveerde Renée Moerkens (2012) cum laude aan de Rijksuniversiteit Groningen op een proefschrift met de titel 'Re-creating the human intestine at microscale using induced pluripotent stem cells and organ-on-chip systems'.

Op 5 april promoveerde Danny van der Haven (2014) aan de University of Cambridge op een proefschrift getiteld 'On the compaction of granular matter; continuum and discrete numerical modelling'.

Op 23 april behaalde Kaj Strijbos (2001) de graad van doctor na verdediging van zijn proefschrift 'Aantastbaarheid van rechtshandelingen na schending van het Unierechtelijke financiële recht' aan de Radboud Universiteit Nijmegen. Een van Kajs promotoren was prof. Rick Verhagen (1980).

Op 8 mei verdedigde Bram Verhagen (2012) zijn proefschrift 'Where to start? How gene sequences shape translation initiation' aan de Universiteit Utrecht. Bram verrichtte zijn onderzoek bij het Hubrecht Instituut, een onderzoeksinstituut van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen (KNAW) op het gebied van ontwikkelings- en stamcelbiologie.

BENOEMINGEN EN ONDERSCHIEDINGEN

Per 1 januari is Thomas van den Akker (1997) benoemd tot hoogleraar Verloskunde, in het bijzonder maternale gezondheid, aan het Leids Universitair Medisch Centrum (LUMC). Met zijn leerstoel wil hij onder andere onderzoek versterken naar het voorkómen van gezondheidsproblemen van vrouwen tijdens zwangerschap en bevalling.

Op 25 april ontving Sjef Smolders, als conrector en docent LO op Beekvliet werkzaam van 1968 tot 2004, een koninklijke onderscheiding. Hij werd benoemd tot lid in de Orde van Oranje-Nassau, vanwege al zijn activiteiten voor de Stichting Katholiek Schoolbestuur Sint-Michael, tennisvereniging LTV De Beek, de KBO en, zeker niet te vergeten, reünistenvereniging NMI, waar hij 16 jaar lang bestuurslid was.

I Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in september 2025. De kopij daarvoor dient **vóór 1 augustus 2025** binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Kees Quinten (1967), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Leonie Soemers-Docter (1980-1984), Jolande van Erp - van Pinxten (1987), Mirjan Boot-de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Myrthe van den Bogaert (2012) en Bram van Hulten (2014).

Vormgeving: Marc Heymans (1976)

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen

Oplage: 1000 ex.

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl www.reunistenbeekvliet.nl

Ledenadministrateur van NMI: Patrick van Aarle, bereikbaar via reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Bestuursleden NMI: Martijn van Hulten (1986), voorzitter, Patrick van Aarle (1993), penningmeester, Joris van der Cammen (oud-docent), Ellen van Kempen (1993) en Dennis Vorstenbosch (2011).

Heeft u zelf iets te melden voor de rubriek Personalia?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

